

Spath, C.
Analecta critica ad
Lucianum

PA
4236
S63

B. S. Pury
1924

ANALECTA CRITICA

AD

LUCIANUM

SCRIPSE

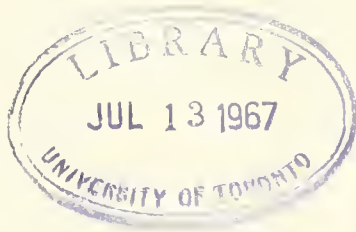
O. SPATH.

Wissenschaftliche Beilage
zum Programm des Grossherzoglichen Gymnasiums Bruchsal 1896.

Freising 1896.

Dr. Franz Paul Datterer, Buchdruckerei.

PH.
+330
S63

Praeceptoribus dilectissimis

F. v. Duhn, F. Schöll, G. Uhlig, C. Wachsmuth.

I.

I. Initium faciam detegendi interpolatorum fraudes a Philopseude.

Verberat hoc dialogo Lucianus absurdam suae aetatis superstitionem, cuius ne ei quidem expertes fuisse videntur, qui philosophos se existimari volebant. Sic autem rem instituit, ut confabulationes eiusmodi philosophorum a Tychiade quodam, qui illis supervenerit, faciat amico narrari. Ac primum quidem Tychiades narrat (cap. 7—12) confabulatos illos esse de miris sanationibus: se obloqui esse conatum, sed statim unum ex illis ita in se esse invectum:

B. I, 213.
F. I, 2, 110.
J. III, 198.

cap. 9. *δοξεῖς οὐδέ τι προσανέσταιτι ἂν παραδέξωσθαι ἡμῖνα. τῶν ἐκ περιόδου πρῶτων τῶν ἀποπομπῶν καὶ τῶν ἐρπειῶν τῶν καιαθέλξεις καὶ βορβώνων ἰάσεις καὶ ἄλλα ὁπόσα καὶ αἰ γράεις ἤδη ποιῶσιν.*

Se respondisse: *ἦν γοῦν μὴ πείσεις πρότερον ἐπάγων ἐγὼ λόγῳ διότι γέσιν ἔχει γίνεσθαι οὔτω. τοῦ τε πρῶτου καὶ τοῦ οὐδὲν μαιεὶς δεδιώτος ἢ ὄνομα θεσπέσιον ἢ ἤσιν βαρβαρικὴν καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βορβώνος δραπειτέοντος. ἔτι σοι γράων μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστιν.*

Sed ab illo his verbis se esse repulsum:

cap. 10. *σὺ μοι δοξεῖς . . . οὐδέ θεοὺς εἶναι πιστεύειν. εἴ γε μὴ οὔτι τῶν ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ἐπὶ ἱερῶν ὀνοματίων γίνεσθαι.*

et iam alium perrexisse:

cap. 11. *ἔα τοῦτον. ἐγὼ δὲ ἡμῖν θαυμασιῶν τι διηγήσομαι . . . ἰκέ . . . τις ἀγγέλων τῆς πικρῆς Μίδαν τὸν ἀρπυλοργὸν . . . ἐπὶ ἐχίδνης διχθέρεια κτεσθαι . . . τῶν γίλων τις παρελθὼν „θάροει“ ἔφη . . . ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλωνίαν . . . μέτεμα, ὃς ἰάσεται τὸν ἀνθρώπον. καὶ . . . ὁ Βαβυλωνίος ἀντίσκησε τὸν Μίδαν. ἐπιφθῆναι ἐξελίσας τὸν τὸν ἐκ τοῦ σώματος.*

Haec narratio duo concepit vitia.

Vides in hac tota parte agi de sanationibus. At *ἐρπειῶν καιαθέλξεις* estne sanatio? Minime. Attamen crediderunt interpretes eiusmodi sensum inesse in illo *καὶ τῶν ἐρπειῶν τῶν καιαθέλξεις*, nam vertit exempli gratia Wieland: „Mittel den Bifs giftiger Tiere unschädlich zu machen“, alius vero¹⁾: „Die Linderung der Schmerzen und das Heilen der Schwulsten im Unterleib durch Schlangen“ (sic!). Et non modo interpretes id crediderunt, sed, ut confidenter affirmaverim, etiam interpolator, qui illud scripsit. Haec enim clarius est voluisse eum inspecto capite 11 addere supra: „et sanationes hominum serpentibus morsorum“: sed hoc ei non contigit, et sic scripsit, quasi non cap 11, sed cap. 12 respexisset, ubi re vera *ἐρπειῶν καιαθέλξεις* narrantur. Sed etiam si ei contigisset, interpolatio non minus evidenter ex initio subsequentis capitis 11 demonstrari posset.

¹⁾ Anonymus in translatione, quae prodit Mannheimi 1783, Vol. VI p. 197.

2. In eodem cap. 9 altera quoque interpolatio lectores adhuc hulficata est.

Resecandum est haud dubie illud ἐκ τοῦ βουβῶνος. Nam neque sedent, ut medici loquuntur, omnes ἐκ περιόδου περιτοί in bubonibus, neque possunt ob id ex eis expelli; illud οἴδιμα autem, si ἐκ τοῦ βουβῶνος effugere vellet, ex se ipso deberet evelli; nihil enim hoc loco, ut supra vidisti, inter οἴδιμα et βουβῶνα interest.

3. Tertium additamentum similiter ac primum illud depromptum ex eis, quae subsequuntur, ut iam ea ipsa misere claudicent efficit in capitibus 13 et 14 huius dialogi. Sed res ipsa tam perspicua est, ut iniuriam facerem lectori, si argumenta adderem; uncinis solum appositis quid velim significabo. Pergit enim Tychiades narrare se illi quoque miraculo repugnantem ab alio sic esse correctum:

B. I. 211
F. I, 2 111
J. III. 200.

σὺ μὲν παύσεις, ἐγὼ δὲ ἀντὶς καὶ ἡ ἀπιστοτέρως ὧν σοὺ παύει τὰ ταῦτα. . . ὅμως ὅτι τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον ἐν ζένον. . . ἐπίστευσα, εἰ γὰρ εἶμι ποιῆν ἀντὶν ὁρῶντι δια τοῦ ἀέρος γερόμενον ἡμέρας ἄσσις καὶ ἐγ' ἔδαιος βαδίζοντι καὶ διὰ πρῶτος διεξιόντια; . . . τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ ταῦτα εἰ χρὴ καὶ λέγειν, ἴσα ἐπιδείκνυο

[ἔρωτιᾶς ἐπιπλεμπῶν καὶ δαίμονας ἀνάγων καὶ νεκρούς ἐώλους ἀνακαλῶν καὶ τὴν Ἐκάλτην ἀντὶν ἐναργῆ παρυσιαῶς καὶ τὴν Σελίτην καὶ εσπῶν;]

ἐγὼ γοῶν διηγέσομαι ἐμῶν ἃ εἶδον γερόμενα ἐν αἰοῦ ἐν Γλακίον. . . ἀνεκάλυψεν ἡμῶν πρῶτον μὲν τὸν ποιῆτα τοῦ Γλακίου πρὸ ἐπιπλεμπῶν τεθνεῶντια. — μετὰ δὲ τὴν Ἐκάλτην ἀνίγαγεν. . . καὶ τὴν Σελίτην καὶ εσπῶντι. — ἰέλος δ' ἄν. . . ἐκ πηλοῦ ἐρωτιῶν τι ἀναπλάσας ἄλιθον, ἔργη, καὶ ἄγε Χρησίδα, καὶ ὁ μὲν πηλοῦς ἐξέλιπι, μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέσει κόπιονσα τὴν θύραν ἐκείνη.

εἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδη, οὐκ ἂν εἴη ἡπίστιεις εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπιφθῶς χοίσιμα.

Ecqua fraus potest esse manifestior?

4. Duo puerilia additamenta influxerunt in suavissimum illum libellum, qui *Μένιος ἐγκώμιον* inscribitur. In tertio enim capite legimus:

B. I. 40.
J. III. 241.

ἐκ δὲ ἀντὶς (sc. τῆς προβοσκίδος) ὁδοῦς προκίπτι, ᾧ κενιοῦσα πίπτει τοῦ ἀμματος. πίπτει μὲν γὰρ καὶ γύλακιος, ἡ δὲ δὲ ἀντὶς καὶ τὸ αἶμα, οὐ μετὰ μεγάλῃς ὁδόνῃς τῶν κενιομέτων.

Parenthesi illa non modo quae arctissime, inter se et cogitatione et oratione coninneta sunt:

ᾧ κενιοῦσα πίπτει τοῦ ἀμματος οὐ μετὰ μεγάλῃς ὁδόνῃς τῶν κενιομέτων

foede disiunguntur, sed tota etiam dispositio elegantissimae descriptionis prorsus pervertitur. Nam a primo capite usque ad quartum describitur corpus museae, initio deinde quarti capitis agitur de eius ortu, in reliqua demum parte de victu agitur verbis:

σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ἐτάχονσα . . . ἀπ' ἀντιῶν γένεται πλὴν ἐλαίων.

Accedit quod ipsa quoque verborum compositio satis arguit manum minime Lucianeam.

5. Ad eandem manum, si non fallor, referendum est additamentum in cap. 8:

B. I. 41.
J. III. 241.

καὶ γὰρ αἴγες ἀντὶς ἀμείλονται καὶ ἡ μέλιτια οὐχ ἡκιστὰ μνίας [καὶ ἀνθρώποις] ἐργάζεται.

¹⁾ Inverso ordine in omnibus libris legitur: ἐγὼ δὲ καὶ ἀντὶς ἀπιστοτέρως ὧν σοὺ, restitui supra geminum transponendo.

B. II, 415.
J. III, 169.

6. Ut prior illa interpolatio in Musaeae Laude deprehensa, ita etiam emblemata, quod in librum¹⁾ De tactu irrepsit, conexam cogitationum plane disturbat. Legitur enim in oratione illa adulescentis modo mortui, quem auctor facit *παρατηρόμενον τὸν Ἀνακὸν καὶ τὸν Ἀιδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ἐπιροκῆψαι καὶ τὸν καίερα παῖδα μαιμαῖζοντα*, sic:

cap. 18: ὅρα μὲ ἰόθει σε ἀνιῶ καὶ διανοῆ τὸν παρ' ἡμῶν ζόγον καὶ τὸ πολὺ σκότος,
[κῆρα δέδρας, μὲ σοι ἀποληγῶ καιακλισθῆς ἐν τῷ μνήματι.] χορὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογιῆσθαι
οὐ τῶν ὀφθαλμῶν διασπέντων ἢ . . . κακίων οὐτε σκότος οὐτε γῶς ὄρα
δενυγσόμεθα.

Ipsae senties illud *κῆρα δέδρας . . . μνήματι* eo quidem, quo legitur loco, ferri non posse; nam nihil omnino cum hac tota cogitationum serie habet commune. Adscriptum fuisse videtur margini subsequenter capitis 19, ubi exstat:

εἰ δὲ ὁ ἐπέθ τοῦ τόγον λίθος ἐστιγερωμένος;

Eo igitur revertatur.

B. I, 288.
J. III, 135.

7. Inepta sede non minus evidenter convincitur fraus in cap. 6 Anacharsidis.

Ibi enim Solon rogatus ab Anacharside, ut de utilitate exercitationem ab Atheniensibus in gymnasiis factarum se doceret, ante grandem illam ac praeclaram laudationem (cap. 14 sq.) hoc solum dicit:

*οὐ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐγ' ἔρρει οἷτοι παύσασιν ἀλλήλους καὶ κελύουσιν ἐν τῷ
πλήθῳ ἢ ἐπιπείουσιν τὴν πόλιν. ἀλλ' ἔχει τινὰ χορείαν οὐκ ἀτεροπῆ τὸ πρῶγμα
καὶ ἀλλήν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢν γοῶν ἐνδιατροψῆς τῆς Ἑλλάδος, οὐκ
εἰς μικρὰν εἶς καὶ ἀντιὸς ἐσμὶ τῶν περιγλωμένων ἢ κικονημένων οἷτω σοι τὸ πρῶγμα
ἡδύ τε ἄμα καὶ λυσιστελέες εἶναι δόξει.*

Respondet autem Anacharsis:

*ἡμῶν ταῦτα γένοιτο τὰ ὀφέλιμα καὶ τεροπνία. ἐμὲ δὲ εἴ τις ἑμῶν τοιοῦτό τι
διαθείη, εἴστω. ὥς οὐ μίτην παρεξώσμεθα τὸν ἀκινάκην.*

De prima illa utilitate, quam laudare Solon visus est, tacet Anacharsis, ut vides.

Et postquam perrexit Solon:

cap. 10. *χορὴ τὸν ὀρεγόμενον ἀνιῶς (sc. τῆς δόξης) πολλὰ τὰ δυσχεροῦ ἀνασχόμενον ἐν ἀρχῇ
ταῖς ἰδίαις τὸ λυσιστελέες καὶ ἡδὺ τε ἔλεος ἐκ τῶν καμίων περιμένειν.*

Anacharsis ironice interrogat:

*ταῦτο γὰρ ὃ Σόλων τὸ ἐλεος ἰδὲν καὶ λυσιστελέες. οὐ πάντες ἀντιὸς ὕφονται ἐστιε-
γερωμένους πολλὸ πρότερον οὐκίερανετες ἐπὶ ταῖς πλιγαῖς.*

Liquido apparet ex his verbis a Solone nihil hactenus dictum esse de consilio et utilitate illarum exercitationum nisi generale, ut ita dicam, illud:

ἔχει τινὰ χορείαν οὐκ ἀτεροπῆ τὸ πρῶγμα εἰ: ἡδύ τε ἄμα καὶ λυσιστελέες ἀντιὰ σοι δόξει.

Et Lucianum ne potuisse quidem illam utilitatem *ἀλλήν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμασιν* primo loco ut summam laudare, ipsa laudatio, quae nunc demum sequitur, demonstrat. E qua unum conferas

cap. 15. *ταῖς ἀσκήσεις ταύτας προειθείζαμεν ἀντιὸς καὶ διαπονήν τὸ σῶμα καιαναγκάζομεν ἀ-
μόρον ἔνεκα τῶν ἀγώνων . . . , ἀλλὰ μετῴν τι ἀνάσῃ τῆς πόλεως ἀγαθὸν ἐκ τῶν καὶ ἀντιὸς*

¹⁾ Pseudo-Lucianum.

ἐκείνοις προσκίωμένοι. κοινὸς γὰρ τις ἄγων ἄλλοις ἕκαστῶς ἰσθμίοις πόλιταις πρόκειται καὶ σέβαντος οὐκ αἰτίας οὐδὲ κοίτης ἢ σελίνου, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ ἔχει συλλεβόν τιν ἀνθρωπίνων ἐν δαιμονίαις, ὅσων ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τι ἐκείστων ἰδίῃ καὶ κοινῇ αἷς καιροῦ καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν καὶ ἐστιῶν καιρῶν ἀπολαύσαν καὶ οὐκείων σωτηρίαν, καὶ σπυρόλως τὸ κάλλιστον, ὧν ἂν τις εὖζῆται γενέσθαι οἱ καιρῶν ὄντων.

Prae eiusmodi fructibus illi utilitati, ut vides, recedendum erat. Eo magis igitur recedat supra.

8. Perincommodo loco altera quoque adnotationuncula in contextum huius libelli inserta est. Legitur enim in oratione illa Solonis de educatione puerorum Atheniensium:

B. I. 295
J. III. 116.

cap. 21. τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρροπιζομένη καὶ γραμματικῇ γράψασθαι καὶ τρωτὸς αὐτῆ ἐπιλέξασθαι διδάσκουσαν. προφοῦσι δὲ ἴδιαι σοφῶν ἀνδρῶν γράμμαι καὶ ἔργα καὶ αἰαὶ καὶ λόγους ὀφειλόμενος ἐν μέτροις κατακοσμήσαντες, κατακοσμήσαντες . . . ἡθροδοῦμεν αὐτοῖς, οἳ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀφιστεύουσιν αὐτοῖς καὶ παύονται ἀουδόμενος ὀφείρονται καὶ μικρὸν καὶ πρὸς μέτρον ἐπιγέρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἔθουνο καὶ θαυμάζουσι ἐπὶ τῶν ἕσπερον, [οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἴμην καὶ Ὀμηρος ἐλοίψαν]. ἐπειδὴν δὲ ἀλισιάζουσι πρὸς τὴν πολιτείαν . . .

Sententiola illa per se fortasse tolerabilis, si a Solone (Luciano) esset prolata, prolata certe esset apto loco, in fine enuntiationis antecedentis. Sed iterum ea ipsa sedes, qua legitur, luculentum alienae manus est argumentum.

Adscripta autem videtur ab interpolatore, qui suam ipsius eruditionem ostendere cupiebat, cuius generis complures in Luciano grassati sunt.

At hi homines interdum ne eius quidem loci, quem augere studebant, sensum recte intellexerunt.

9. Manifestum huius stultitiae exemplum tenemus in cap. 11 Charontis.

B. I. 319
F. III, 2, 100.
J. I, 2, 292.
S. I, 2, 8.

Ibi enim Charon, qui tum primum aurum vidit, profitetur: οὐκ ὄρω ὅτι ἐγαθόν αὐτῷ πρόσσειν, et ironice addit: τί μὲ ἄρα ἐν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ γέροντες αὐτό.

Hermes autem respondet non minus ironice: οὐ γὰρ αἰσῆτα, ὅσοι πλόεμοι διὰ τοῦτο καὶ ἐπιβοῦλαι καὶ λισιήρται καὶ ἐπιτορξίαι καὶ γόννοι καὶ δεσμέ.

Interpolator, si hanc acerbam ironiam sensisset, non potuisset adlere:

καὶ πλοῦς μακρὸς καὶ ἐπιτορξία.

Sed eam non sensit atque hoc stulto emblemate totam loci venustatem pessumdedit. Nihil iuvat Sommerbrodtii coniectura: καὶ πλοῦς μακροί, qua vitium, ut intelleges, non tollitur.

Ceterum etiam falsa mihi videtur: scripsit enim, ni vehementer erro, interpolator re vera: καὶ πλοῦς μακρὸς cogitans nimirum de Argonautis.

Sequitur etiam καὶ δουλεία, sed aut hoc aut antecedens illud καὶ δεσμέ necesse est in marginem ablegetur, nam alterum alterius merum est interpretamentum.

10. In cap. 16 eiusdem dialogi narrationi pulcherrime gradatim procedenti praeceps subito interpolatio intervenit totumque illius loci sensum conturbat. Hermes enim ibi, postquam Charonti e Parnasso, Oeta, Ossa, Olympo in ingentem altitudinem cumulatam maria, terram, fluvios, oppida, deinde etiam homines eorumque spes, cupiditates, inimicitias, superbias monstravit, haec omnia irrita ac vana esse illi ostendit verbis:

B. I. 321.
F. III, 2, 107.
J. I, 2, 297.
S. I, 2, 11.

ἦν δ' ἀνιέσθης, καιοφει καὶ ἰὰς Μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἕκαστῳ τὸν αἰρακιον. ἐγ' οὐ
ἔριθθα ξεμβέβηκεν ἄλιαντις ἐκ λειπιῶν νημάτων. ὄρως καθάλιον ἀράχνηά τινα καια-
ραίνοντι ἐγ' ἕκαστον.

Ad quod Charon: ὄρω πάντε λειπιὸν ἐκάστῳ νῆμα ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλὰ
τοῦτο μὲν ἐκαίωφ. ἐκαίνο δὲ ἄλλωφ.

Hoc in conexu illud ἐκ λειπιῶν νημάτων non modo supervacaneum est, sed plane
ineptum. Nam quod illo loco vel maxime affirmandum erat, subiectos esse homines omnes
voluntati alienae et ex ea pendere, id additis illis verbis ἐκ λειπιῶν νημάτων videri potest vel
potius videatur necesse est debilitari. Ipse quidem Charon non potest alium eis tribuere
sensem quam hunc: vincit sunt, sed tenuissimis tantum filis, quae facillime ob ipsam
exilitatem dirumpi possunt; rupto autem tali filo simul deletam esse vitam eius, qui ex illo
penderat, nondum scilicet id ei rectissime subsequentibus demum explanatur verbis:

ὄρως δ' οὐρ ἀπὸ λειπιῶν κρημαμένους ἄλιαντις etc.

Sed res perspicua est nec pluribus verbis opus.

B. II, 275.
J. II, 224.

II. Apertissime cum ipsi scriptoris verbis pugnat interpolatio in cap. 36 libri¹⁾ De Saltatione.
Sed ut evidens fiat, quattuor capita tota fere exscribenda sunt.

cap. 35: ἃ τὸν ὄρχισιθρ ἀνίων ἔχειν χορὴ καὶ ὄλωσ δεῖ ἕσκησθαι καὶ ἃ μεμαθιζένα . . . ἔδη
σοι δίδειμι, ὡς μάθης οὐ τῶν ἑσθίων . . . οἴσασ τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδείσεως ἐς τὸ
ἀχρόταιον ἀγχινομένην.

οὐ μὴν οἴδὲ ἑρμοσιζὴς ἀγέσιζεν . . .

οὐκ ἀπύλλαστιω δὲ καὶ γοισιζὴς καὶ πλάσιζὴς . . .

cap. 36: πρὸ λιάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν Θρυγίερα ἀνίης Πολύμνιαν ἔλεων ἔχειν
ἀνὴ ἀρόκειται, [καὶ μεμηθῆσθαι περιῶται ἀλιάντων καιὰ γὰρ τοὶ τὸν Ὀμηριζὸν
Κλέχωντι τὸν ὄρχισιθρ εἰδέναι χορὴ "τὰ ἰ' ἑόνια τὰ ἰ' ἐσσόμενα πρὸ ἰ' ἑόνια", ὡς μηδὲν
ἀνίων διαλαθῆν ἀλλ' εἶνα ἀφάξιρον τὴν μνήμην ἀνίων].

cap. 37: ἡ δὲ λῦσα . . . χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς ἀρεθίων, καὶ ἡ πρό-
χειρος ἀνίης μνήμη τε καὶ μετ' ἐλφεισίας ἐπίδειξις, ἀπὸ γὰρ χάως ἐβθὴς . . .
ἀφῆμένον χορὴ ἀνίων ἄλιαντι εἰδέναι ἔχει τῶν καιὰ τὴν Κλεόλαιθραν τοῦτω
γὰρ τῷ διασιζέμαιτε περιτορῆσθω ἑμῶν ἡ τοῦ ὄρχισιθρ πολυμάθεια. — Jam
sequitur longa omnium Graeciae fabularum enumeratio, quam sic auctor complectitur

cap. 61: σεντόντι δὲ εἰλεῖν οὐδὲν τῶν ἑπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου καὶ τῶν ἀρῆσιων
ποιητῶν καὶ μέλισια τῆς τραγωδίας λεγομένων ἀγροήσει, ἄλιεφ ἄλιαντια πρό-
χειρα . . . τῷ ὄρχισιθρ . . . κείσθαι ἀναγκαῖον.

Nonne vides falsum esse quod affirmatur verbis

καὶ μεμηθῆσθαι περιῶται ἀλιάντων καιὰ γὰρ . . . εἰδέναι χορὴ τὰ ἰ' ἑόνια τὰ ἰ' ἐσσο-
μένα πρὸ ἰ' ἑόνια?

Minime enim ἄλιαντι saltatori necesse est meminisse; neque τὰ ἑόνια neque τὰ
ἐσσόμενα ei opus est scire; nam sola τὰ πρὸ ἑόνια, sola ἡ παλαιὰ ἱστορία est λῦσα eius χορηγία.

Sed non solum sensus, sed ipse etiam sermo, illud περιῶται praecipue, sal evidenter
demonstrat totum hunc locum proscribendum esse.

¹⁾ Pseudo-Lucianci, ut plerisque hodie videtur.

Voluit autem haud dubie interpolator, ubi animadvertit, quam eleganter Lucianus versibus Homericis ludat, eundem ludum ludere atque ostendere se quoque, ut nos dicimus, suos poetas nosse.

12. Cum haec fraus superlacione veritatis maxime convincatur, ex contrario convincitur interpolatio, qua narratio iusani amoris, quo adolescens quidam in Venerem Praxitelis erat inflammatus, frigide delumbatur.

In cap. 15 et 16 Amorum hanc illius descriptionem invenimus:

B. II. 275

J. II. 301

ἐκ τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς τοὺν ἀρολομβέντων τοῖν ἄρθρον ἐπιμαίεια καὶ μετὰ δύναν ἄνω ἐβιάδιζεν ἄνωδε, τὴν δ' ἄλιγ ἡμέραν ἐτινυίζον τῆς θεοῦ καθεζόμενος ἄρθρες ἐπ' αὐτῆν διτρεκῶς τὸς τοῖν ἁμυῖτων βολὸς ἀπίρωιδεν. ἄσπρωι δὲ ἀντὶψ ψάθρωσμου καὶ κλειτομένης λαλιῶς ἐρωτικαὶ διακροαίνοντο μέρωεις. — ἴδι δὲ ἀλέον ἀντὶ τοῦ ἀέθρου ἐβιάδιζόμενον τοῦτοχος ἔπας καὶ ἀῶς [αὐλακοῦ] δένδρον γλωτὸς Ἀγροδίτην καλίγ ἐκίρωσσαν.

Μαῖλακοῦ! Proinde quasi tanto amorī ulla arbor ad incidendum amatae nomen sit — nimis dura!¹⁾

13. Interpolatio vix minus languida adglutinata est capiti 19 Fugitivorum.

Legitur enim in oratione illa, qua Philosophia philosophos apud Jovem accusat:

ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις δοῶσι [καὶ ἃ μεθύσονται] μακρὸν ἄν εἴη λέγειν· καὶ ταῦτα ποιοῦσι πῶς ἄντι περιγοροῦντες ἀντὶ μέθης καὶ μοιχεύιας καὶ λαγνείας καὶ γιλαρογρίας:

B. I. 217.

F. II, 2, 251.

J. III. 447.

Sommerbrodt, qui sensit his in verbis non recte se habere illud καὶ ἃ μεθύσονται, correxit καὶ ὡς μεθύσονται, sed correxit interpolatorem. Ipse enim Lucianus nihil mihi scripsisse videtur nisi:

ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις δοῶσι μακρὸν ἄν εἴη λέγειν.

sed revocavisse his verbis in memoriam lectorum omnia illa philosophorum vitia depicta a se in „Symposio“, quod ante Fugitivos scriptum esse, si non aliunde constaret, hoc uno loco probari posset.

14. Etiam insulsius additamentum infertum est in cap. 3 Rhet. Praec.

B. I. 66.

J. III. 173.

Deridet hoc dialogo Lucianus misellos illius aetatis rhetores ita, ut studioso cuidam artis rhetoricae, a quo fingit se esse consultum, omnes illorum vanitates — specie commendantis — depingat eique suadeat — ironice nimirum —, ut illas imitetur. Ac duas illi dicit (cap. 7—10) esse ἀνάδους ferentes ad Rhetoricam ἐστ' ἡ ψυλάει sedentem, quarum:

alteram esse μακρὴν, ἀνάγει, ὄρθιον, τωχεῖον, ἰδοῦτος μεσίτην, χαμαιμακρὴν,

alteram τωχεῖον, λατιλέιον, πλαιεῖον, ὁμαλήν, ἐπρώγμονα, εὐνόρον.

Sed illa ardua ac longa via paucos tantum veterum esse enixos, sicut Hesiodum, Platonem, Demosthenem; iam hac propiore atque incunda via detecta omnes videlicet bene sanos ea uti. Se quidem ipsum quoque difficili illi se commisisse, sed iam sibi persuasisse se tum fuisse stultissimum.

Huius vere urbanae simulationis ironia omnis una vocula ipso initio a rustico interpolatore addita plane deletur. Legitur enim in capite 3:

οὔ σε τωχεῖόν τινα οὐδέ ὄρθιον . . . ἡμεῖς γε ἀζοῦμεν . . . ἀλλὰ τό γε τωφ' ἡμῶν ἐξαιροῦμεν

¹⁾ cf. W. Müller: „Ich schmitt' es gern in alle Rinden ein“.

σοι τῆς σεμφορῆς τοῦτ' ἔστιν, οὐκ ἴδισταίτην τε ἄμα καὶ ἐπισημοτάτην καὶ ἐπιγέλιον καὶ κατεάντη . . . ἀντιῶν ἐπισημῶν τῆ ἀκροῦ καὶ . . . ἀπὸ τοῦ ἐπιγέλιου . . .

Est sane vera Luciani sententia illam viam esse κατεάντη, et nunquam ob id ea posse ascendi; sed veritati in simulatione non est locus.

Sufficeret iam hoc unum argumentum ad condemnandum illud καὶ κατεάντη, etiam si non accederet alterum neque id levioris momenti. Reservavit enim Lucianus veritatem in ultimum totius dialogi finem, ubi deposita tandem simulatione palam invchens in rhetores acerbissime profitetur (cap. 26):

Θανατίζεσθε μόνον τοῦτο μενυμένοι, οὐκ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν κερραίκατε ὠκνίτεροι γυνέετε, ἀλλὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ — προσηγορεύετε ἰσχυροὺς ἰσχυροὺς!

Patet huius veritatis non minus quam illius simulationis totam vim stulta illa interpolatione frangi. Ergo expunge καὶ κατεάντη, quod invectum esse vides ob antecedens καὶ ἀνάντη.

- B. I. 70. 15. Reliqua huius dialogi pars expletur oratione, qua Lucianus rhetorem eiusmodi ipsum
J. III. 181. facit alteram illam viam commendantem. Haec autem oratio quattuor concepit vitia, quorum unum iam detegam, tria in altera huius dissertationis parte indicabo.

Legitur enim in cap. 14:

ἔπειτα μόνον . . . μᾶλλον δὲ ἴδιον προχώρει μηδὲν ἀκρίβειαν μηδὲ πιστοφείει, εἰ μὴ προειλεγέσθῃς ἐκείνη τὰ πρὸ τῆς ἱστορικῆς, ὁπόσα ἢ ἄλλῃ προσηγορεύεται τοῖς ἀνοήτοις καὶ μειώσις μετὰ πολλοῦ καμίας ὁδοποιεῖ. οὐδὲν γὰρ ἀντιῶν δεῖσαι, ἀλλ' ἀνίπτους ποσῖν . . . ἔμβαρε.

In verbis ὁπόσα ἢ ἄλλῃ προσηγορεύεται τοῖς ἀνοήτοις . . . ὁδοποιεῖ neque pronomen ἄλλῃ potest intellegi, neque intelleguntur, ut grammaticae loquar, duo nominativi. Nam ὁπόσα nominativus est, est subiectum, non potest esse accusativus; ipsa enim illa elementa, ἐκείνη τὰ πρὸ τῆς ἱστορικῆς, viam patefaciunt. Ergo alter nominativus ultro excidit. Neque difficile est erroris originem et progressum perspicere. Adseripsit enim, ni fallor, librarius ad verba ἐκείνη τὰ πρὸ τῆς ἱστορικῆς vocabulum ipsi fortasse usitatum, sed minime bene Graecum sic: ἄλλως ἢ προσηγορεύεται. Deinde factum est quod assolet.

- B. I. 197. 16. A Rhetorum Praeceptore transeamus ad philosophorum discipulum, ad Hermotimum.

- F. II. 2. 202. In capite 61 huius dialogi Lycinus, postquam demonstravit Hermotimo singulas philo-
J. I. 502. sophiae scholas non posse ut vina ἀπὸ ὀλίγων τοῦ γέμματος cognosci totas, sed totam ad id
S. I. 2 151. uniuscuiusque disciplinam esse imbibendam, sic pergit:

ἄλλως τε ὁ μὲν ὄλον ἀξιοῦν ἐκπιεῖν τὸν πίθος ὡς κοινὴν ποταμῶν, ζυμώσασθαι δὲ τὸν κάλιον . . . φιλοσοφίᾳ δὲ οὐδὲν ἄν τοιοῦτο πείθῃ, ἀλλὰ κἄν ὅτι λίμνη ποταμῶν, οὐδὲν τι ἐλάττω τὸ πῖθος γίγνεται οὐδὲ ζυμώσεται ὁ κάλιος, εἰρησθὲ γὰρ κατὰ τὴν παρουσίαν τὸ πρῶτον ἐξανιλούμενον.

ἐξ τὸ ἐμπιεῖν ἢ ὁ τῶν Λαυσιδίων πῖθος ἐκείνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνείχεται, ἀλλὰ διερεθίζεται ἐνείθετον δὲ ἄν ἀγέλιος τι, πλείον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Hanc verò? Πλείον γίγνεται? Οὐκ ἐλάττω τὸ πῖθος γίγνεται, ut Lycinus ipse verbis antecedentibus recte dixit. Nam agitur hoc loco de ipsa philosophiae materia, quae communicatione non minuitur, sed eadem semper manet, non agitur de facultate docendi, cui aequae ac τῆ τοῦ σώματος διένεσι, ut legitur in cap. 35 Anacharsidis, ὅσοι μὲν ἄν ἀντὶν ἐξανιλή τοῖς τῶναις, τοσοῦτον μᾶλλον ἐπιροῦν κατὰ τὸν τερὶ τῆς νόσου μῦθον.

Quod cui ex antecedentibus non satis liquet, is conferat quod idem Lycinus infra initio capitis 81 alium facit respondentem philosopho mercedem poscenti:

ὁ ἡμῶν μεταρραζαζ ἐχεις εἶτι καὶ αὐτός, καὶ οὐδέν ἐλαττω γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων.

Quid igitur? Fortasse hunc sensum unice verum nostro quoque loco restituere possumus, si inserimus *ισοσῆδε* vel *ισοούτω* ante *πλήτων*.

Sed etiam aliae in illa comparatione insunt difficultates, quae ne sic quidem tolluntur. Obversabatur haud dubie ei, qui illam scripsit, haec oppositio:

ὁ τῆς φιλοσοφίας πύθος { οὐδέν ἐλάτιον γέγνηται, } *ἐπιρροῆ γὰρ τὸ ἐξωνιλούμενον.*
 { sed manet plenus, } *ἐκ ἐπ*

contra *ὁ τῶν Λυκιδῶν* *vacuus.* *ἐκ ἐπ*

Neque tamen illi contigit, ut ea sagacitate, quam in Luciano admiramus, hanc simplicem oppositionem exprimeret.

In ipsa quoque verborum compositione nonnihil est vituperandum. In verbis

ἐπιρροῆ γὰρ τὸ πρόγμω ἐξωνιλούμενον, ἐς τὸ ἐμπάλιν ἢ ὁ τῶν Λυκιδῶν πύθος

nominativus *ὁ πύθος* non habet, quo recte possit referri, et in verbis

ἐκείνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβυλλόμενον οὐ συνέχευ, ἀλλὰ διέρρηκε ἐνθάδε

permoesta est diversitas subiectorum, qua re Sommerbrodlius commotus esse videtur, ut in novissima editione verba *ἀλλὰ διέρρηκε ἐνθάδε* uncinis includeret. Sed partem tantum veri hoc loco vir ille doctissimus observasse mihi videtur.

Equidem habeo persuasum totam illam cum urna Danaidum comparationem non Luciano imputandam esse, sed sciolo alicui eruditionem suam mythologicam ostentanti, cuius interpolatorum generis vestigia iam altero loco supra (Nro. 9) deprehendimus et infra deprehendemus aliis locis haud paucis.

17. Multo leviore mendo corruptum est eiusdem dialogi caput 66.

B. I, 199.

Lycinus ibi, ut demonstret Hermetimo ne illud quidem esse *ἀδύνατον*

F. II, 2 208.

ἀπειρίας (τοὺς γλοσσώμοις) φερόμεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς ἄλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν τῶ ἐρούμενον.

J. I, 505.

S. I, 2, 153.

haec utitur comparatione: *ἔστω ὁ μὲν ἀληθὲς ἀριθμὸς ἡμῶν εἴκοσιν, ὅσον κνήμες τις εἴκοσιν εἰς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπιχεισάμενος ἐρωσίτω δέκα τινές, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κνήμες, οἱ δὲ εὐκάζοντες ὁ μὲν ἐπιεί, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάνοντα λεγέωσαν . . . καὶ ὕλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν ἐνδέχεται μέντοι καὶ τήν τινὰ καὶ ἀληθεύσαι . . . οὐ μὲν οὐδέ τοῦτο ἀδύνατον, ἄπαντες ἄλλον ἄλλος ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς φερόμεν καὶ οὐκ ὄντας, μηδέν δὲ αὐτῶν γέναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κνήμες ἔχει.*

Satis erit verbo admonere delendum esse alterum illud *ἄλλον* perinepte ex superiore loco repetitum.

18. Tertia corruptela inest in capite 71.

B. I, 204.

Loquitur ibi Lycinus de argumentationibus in falsa praemissa positis et docet necesse esse

F. II, 2, 219.

ἐπὶ τῆς εἰσόδου καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐνθάδε σχεθεσθαι εἴτερο εἰσαγμένον. Θέ γὰρ ἐξευείσαντες τὰ κατὰ τὴν εἰσόδον ἐκάστην ὅπως ἡμῶν ἔχει προχωροῦμε ἐπὶ τῆς ἀπολοκωσίας ἐλκόμενοι . . . ὅσον εἴ τις λέγοι τὰ δὲς πέντε ἐπιεί εἶναι καὶ σὲ πιστεύσας ἀντιῶ μὴ ἀριθμώσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπιείξει διπλασί ἡμῶν καὶ τριτάκις πέντε τειταροσκαδέκα τάντως

J. I, 513.

S. I, 2, 159.

ἔδωκεν . . . οὐκ αὐτὴ θεμεσιῆ γινωσκτοία τοιαύτ. κἀπεινή γὰρ τοῖς ἐν ἀρχῇ ἀλλυκοιῶ
 να αὐτῶν μαθηματικῶν ἀνίστασθαι καὶ ἀντιφωροῦσθαι αὐτῶν ἀξιόσασθαι . . . ἐὰν σαφροῦς τοῖς
 θεμεσιῶν τοῦτοις οὐκ οδομεῖ τὸ λοιπὸν καὶ ἀξιοῦν εἰς ἀποδοξίαν ἀληθῆ λέγειν ἀλλὰ
 φανδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμημένον. καὶ ἐπιπέ τῶν καὶ ἐμῶν δύναιτες τὰς ἀρχὰς
 τῆς ἀποδοξίᾶς ἐκείνης μισοῦντες τοῖς ἐξῆς.

Jam ex his satis, ni fallor, liquet, illud τοῖς ἐν ἀρχῇ non recte se habere. Nam de
 argumentationum praemissis hoc loco agitur, non agitur de tironibus, et haud dubie Lycinus
 dicere vult non tirones solum a mathematicis sic tractari, sed unamquamque eorum argumen-
 tationem hoc vitio laborare.¹⁾

Ergo illud τοῖς aut collato superiore loco in ἐπίθετος est mutandum, aut plane eximen-
 dum est.

- B. I. 290. 19. Non minus falso articulus duobus aliis locis additus est, qui ambo inveniuntur in Anacharside.
 J. III. 138. Alique alter quidem exstat initio capitis 14:

ἔπειτα, ὃ ἀνάγκη, μιδέτω ἐννενοικέναι πολιτείας ὁρθῆς πρὸς μηδέν. οὐ γὰρ ἂν τὰ
 κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψόφῳ εἰδέσθω, ἢν δέ σοι μελήσῃ εἰδέσθαι. ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα
 οὐκ ἐθῶν πόλις καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γίγνονται οἱ πολῖται αὐτῆς . . .

Extra omnem controversiam positum est alterum illud τὰ delendum esse: qui nihi-
 lomimis dubitet, is conferat quaeso locum plane gemellum in capite 18 eiusdem libri:

ἐπίστασθαι, ὅπως ἂν ἄριστοι πόλις οὐκ οἶτο.

- B. I. 299. 20. Ut hoc loco articulus illatus est e priore in posteriorem locum, ita in capite 30 e poste-
 J. III. 153. riore in priorem. Ibi enim habes:

ὅπερ ἔγωγε τὸ κοινὸν ἀγαθὸν καὶ τὴν ἄρτην πῶλεως ἐνδιαμονίαν, τοῦτ' ἔστιν ὅπως ἔς τε
 εὐδύνῃν καὶ ἔς πῶλεμον [τὰ] ἄριστα μαρτυροῦσθαι, γαίνοιτο ἢ νεότης καὶ τὰ κάλλιστα
 ἡμῶν σπονδαῖσθαι.

- B. II. 145. 21. Adnectam his locis duos, ubi vocula καὶ neglegenter addita syntactica ratio vitium concepit.
 J. I. 440. Apolog. cap. 8: ἀπὸ μοι κραίστων, ἐθέλω καὶ ἴσθαι καὶ τὰ ῥῶτα ἐπιστρεφῆσαι [καὶ]
 ἀδικεῖν οὐκ ἀνομήμερον ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καὶ ἀφῆκεν . . . :

Hoc loco e Luciani usu εἶτα ferri posset, καὶ omnino non potest.

- B. II. 316. 22. Eodem malo laborat caput 38 Demonactis:
 F. II. 1. 207. προσβέτον τινὸς Ῥωμαίων ἐσθματιοῦντος [καὶ] τὴν ἐνόμιον ἀντιῶ μίχην πρὸς λάτιλον
 J. II. 283. ἐπιδειξαμένον καὶ ἐρωμένον ἔγωγε.

Ceterum hoc loco qui resecare dubitat illud καὶ, retineat transpositum ante ἐσθμα-
 τιοῦντος.

- B. I. 79. 23. Aliter comparatus est locus in capite 13 Promethæi eodem modo, ut videtur, corruptus.
 F. III. 1. 132. Prometheus ibi Caucaso affixus cum Merenrio de hoc supplicio colloquitur et veram
 J. I. 85. eius causam proflitetur sibi videri, quod homines finxerit; sed Iovem esse ingratum, nam ex
 S. I. 1. 60.

¹⁾ Confer locos verbotenus paene convenientes Sexti Empirici Adversus Geometr. III, 10, pag. 312:
 . . . ἀποδοξίαν . . . ἀποδοξίαν . . . ἀποδοξίαν τὴν ἀποδοξίαν . . . ἀποδοξίαν ἀποδοξίαν, τὸ ἐξ ἀποδοξίαν
 ἀποδοξίαν τὴν ἀποδοξίαν ἀποδοξίαν ἀποδοξίαν, quem locum primus contulit L. Struve in Lect. Luc. p. 220, et
 Ciceronis Acad. II, 36, 116: „non quaero ex his illa in initia mathematicorum, quibus non concessis digitorum
 progredi non possunt“, quem locum cum nostro comparavit L. Praechter in Philolog. LI, pag. 289.

illo demum tempore deos coli esse coeptos; fictos sane esse a se homines ad similitudinem deorum, ita vero, ut essent mortales:

ὡς ἔοικε ironice pergit, *τὸ ἀπ' ἐκείνων ἴμιον θεοὶ εἶσαν οἱ θεοί, δῶται καὶ ἐπι γῆς ἵνα θνητὰ ζῶα γεγένηται.*

His ultimis in verbis, ut sana fiat sententia, alterutrum aut *καί* aut *θνητὰ* oportet abesse. Quamvis autem lenior illa emendatio per se possit videri, verisimilior, ni fallor, est haec ob id praecipue, quod in codicibus *θνητὰ*, ut solent adnotationunculae, incerta sede circumfertur: legitur enim in aliis *ἵνα θνητὰ ζῶα*, in aliis *θνητὰ ζῶα ἵνα*, in aliis *ζῶα θνητὰ ἵνα*.

24. De hominibus mortalibus iam descendamus ad mortuos.

B. I. 364
F. III. 1, 221
J. I. 207.

In decimo Dialogo Mortuorum Charon et Mercurius cum compluribus mortuis, quos iam traiecturi sunt, colloquuntur, ut cogant unumquemque, priusquam naviculam conscendat, omnia, quae secum portet, aut *ἐπὶ τῆς ἡρώδος* relinquere aut *ἐς τὴν λίμνην* abicere. Unus ex illis *ἰσώπαιον* fert; hunc quoque ut abiciat Mercurius admonet, sic autem, ut legitur:

ἄγε ἐπιέθ' γῆς τὸ πρόπαιον ἐν Ἄιδου γὰρ εἰρήνη καὶ οὐδὲν ἄλλων δεῖσαι.

Equidem vix crediderim Mercurium hunc unum manumisisse, ut ascenderet in terram ibique illud *ἰσώπαιον* deponeret. Contra in loco ille quoque dicto oboediens fuisse videtur, nam Mercurius continuo ad alium se convertit.

Sed in re perspicua non opus est multis verbis: adscriptum est illud *ἐπιέθ' γῆς* a magistello sollicito, ne quemquam oppositio cum subsequenti *ἐν Ἄιδου* effugeret. Ne autem eo expuncto quidquam desideres, respice iussa antecedentia:

ἀπόθου τὴν ποσγυρίδα, ἀλόροψον τὸν εἶθον, ἄγε τὴν ὁμώγια, καιάλατε τὴν δόξαν.

25. In undecimo dialogo Crates Diogeni de duobus captatoribus narrat, qui

B. I. 366.
F. III. 2, 5.
J. I. 213.

ἐθεράπειον ἀλλήλων τοῦ κλήρον ἕνεκα ἐκάτερος. In responso autem Diogenis legitur: *ἴμεεις, ὅποιε ἐν τῷ βίῳ ἴμεν, οὐδὲν ἰσοῦσιον ἐνενοῦμεν περὶ ἀλλήλων · οὔτε ἐγὼ ποιεῖ ἡξίμην Ἀριστοτέτην (!) ἀποθανεῖν . . . οὔτε, οἴμα, σὺ, ὃ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα.*

Eritne mihi nullis verbis opus, ut demonstrandum esse illud *περὶ ἀλλήλων*, quod unde natum sit vides?

26. Sensus ipse clamat interlitam esse sordem, qua maenlatur cap. 13 De Mercede Conduct:

B. II. 130.
F. I. 2, 160.
J. I. 113.

κεχράμικας οἶν . . . δεῖ δὲ σοι ἀντὶ τῶν ἰσοῦσιων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τὰγαθὰ . . . πόνων δὲ ἐκείνων καὶ πηλοῦ καὶ δρόμων καὶ ἀργουπιῶν ἀναπειλαῦσθαι καὶ τοῦτο δὲ τὸ εἶς ἐγγὺς ἀποιτίναια τὸ πῶδε καιεῖθαι.

Quasi vero ex sorde quisquam — requiescat! De corruptela cogitari nequit; equidem nihil inveni, quod recte posset substitui, neque quidquam emblemate illo proscripto desideratur. Invecta autem interpolatio videtur in illum locum, quo de sorde agi omnino non potuit, e capite 24, ubi habemus:

ἔθωθεν δὲ ἐπὶ κῶδωνι ἐξαιεσιὰς . . . σπριτριθεῖς ἄνω καὶ κάτω εἶπ' τὸν χθιστὸν ἔχων πηλὸν ἐπὶ τῶν σκίλων.

27. Eundem fortasse interpolatorem *κοιροσκόπον*, ut ita dicam, deprehendisse mihi videor in capite 1 Alexandri, ubi legitur:

B. II. 72.
F. I. 2, 2.
J. II. 168.

Σὲ μὲν ἴσως . . . μικρὸν τι τοῦτο καὶ γαῖλον ὅτι τὸ πρόσταγμα, προσιάται τὸν Ἀλέξ-

ἀνδρον σοι τοῦ Ἀβωναιεχίτου γόγιος βίον καὶ ἐπινοίας καὶ ἰαλμύριαι καὶ μαγανείας ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δὲ . . . οὐ μετὶόν ἐστίν ἢ τὰς Ἀλεξάνδρον τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι . . . ὁμως δέ, εἰ μετὰ συγγνώμης ἀναγνώσθαι μέλλεις καὶ τὰ ἐνθέοντα τοῖς ἱστορομένοις προσλογισθῆαι, ἐπισησώμην σοι τὸν ῥῥθλον καὶ τὴν Ἀργεον βουσιασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι, ἀλλ' ἐς δύναιμι γε τὴν ἐμαιοῦ ἀνακαθάρσασθαι περιπόσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοινῶν ἐκγορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίρωμαι, πῶσαι πᾶσαι [καὶ ὡς ἀμύθγιος] ἔν τ' ἰκόλιος [ἢν ἱσιχίλοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτισι ποιῶσαι ἐδέναντι].

Quae unicuique seclusi tam vitiose abundant quam male concepta sunt.

- B. I. 81. 28. Eiusdem modi interpolatori eruditionem suam mythologicam ostentanti inutile additamentum debetur in capite 20 Promethei, ubi hunc invenies locum:
 F. III. I. 139.
 J. I. 90.
 S. I. I. 63.
 Mercurius: Ἐκεῖνο δὲ γε θαυμάζω, ὅπως μάντις ὢν οὐ προεγγνώσκεις ἐπὶ τοῖτοις κοινασθιόμενος. Prometheus: Πησιέρην, ὃ Ἐργῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ οὐ δὲ ἀπολεθίσομαι ἀθῆς οἶδα, καὶ ἴδι γέ τις ἐκ Θηβῶν ἀγίξειαι [σὸς ἀδελγός.] οὐκ ἐς μακρὸν καιριοξέσων ὢν γίς ἐπιτεθίσομαι τὸν ἀκίον.

Pro σὸς ἀδελγός tres codices cum optimo Marciano 434 = Ω habent σὸς γίλος.

Sed utrumque aperte pugnat cum pronomine indefinito τις.

Cur autem non hanc voculam delere maluerim, colligas ex fine dialogi, ubi Mercurius discessurus Prometheum sic alloquitur: ἐπάρατε οὐν καιριοξῶς, εἴη δὲ ἴδι σοι τὸν Θηβαῖον ὢν γίς τοξότην ἐπιμαρῆναι, ὡς παύσει σε ἀκαιρημένον ἐπὶ τοῦ ὄφρον.

Liquido apparet ex his verbis Mercurium, quisnam sit ille Thebanus, nondum scire.

- B. I. 422. 29. Sed ubique interpolatores, si quid arguta brevitate dictum est, de suo frigide supplent.
 F. I. I. 146.
 J. III. 32.
 Manifestum huius vani studii exemplum tenemus in capite 28 Galli. Mycillus ibi Gallo, qui gloriatus est se posse quemcumque vellet in unamquamque domum ita introducere, ut omnia ille videret ipse non visus, respondet:

ἐμοὶ δ' οὐν ἦν τοῦτο ἔλαις παρόσχης, ὅπει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεὶ δεῦρο μετενηγεμένα. [μεταίσω γὰρ ἀπὸ μαρκελθῶν.] ὁ δὲ ἀθῆς περιπόσειαι ἀποκείνων τὰ καινύμια.

Demonstrare voluit interpolator se intellexisse, sed nos quoque intellegimus nec nobis opus est sapientia interpolatoris.

Quam ne in mythologicis quidem rebus patiemur nobis obtudi, sed his quoque tribus locis reiciemus:

- B. I. 395. 30. Timon cap. 18.
 F. III. I. 157.
 J. I. 51.
 Πλοῖτος ibi dicit: ἐκεῖνος γὰρ ποιεῖ παύσεια καὶ σπονδῆν ἐξεντιλῶν, γθεσαι βουλάμενος τὴν ἐπιροήν, μὴ ἐπερηνίλος ἐσπεσῶν ἐπιχλέσω ἀκίον, ὥστε ἐς τὸν τῶν ταυτίδων πίδακον ἔδραμορήσειν μοι δοκῶ [καὶ μάνην ἐπιτεθίσειν] τοῦ ἀνθιμένου μὴ σίεγοντος, ἀλλὰ πρὶν ἐσπρῆναι, σχεδὸν ἐκχεθίσομένον τοῦ ἐπιροήντος οἴτως . . . ἀκόλιος ἢ ἐξοδος.
 B. I. 245. 31. Fugitiv. cap. 10:
 F. II. 2. 245.
 J. III. 441.
 ὄφρον παρ' αἰτίως ἢ ἀχρητος ἐκείνη καὶ περιτιθῆ σογίαι καὶ . . . ἀ . . . αἰοῖται ἀποκρίσεις καὶ [δραξέσθαι καὶ] λαβερηνθῶδες ἐρωτήσεις.
 B. II. 24. 32. Histor. Conserib. cap. 10:
 F. I. I. 11.
 J. II. 12.
 S. II. I. 6.
 ὡς οὐκ ἔν τι λάθου μαρκελθῶν ἀξίτηρον μὲν τοῦ Ἔργον ὄφροντος [καὶ καιριοξῶν τοῦ σώμιας], ἀφρησμοζικῶς δὲ . . . ἐξαιάζοντος.

Nunquam mihi persuadebitur Lucianum ipsum, quod comparationibus tam eleganter significaverat, idem propriis verbis tam moleste iterasse. Magistorum exercitationes magis quam Luciani ingenium talia redolent.

Idem cadit in tres locos, ubi exquisitiora vocabula cotidianis videmus explicata.

33. Philopseud. cap. 7:

ἐλόγον θηλείας ἔτι παρθένων [καὶ ἀβέβαιον].

B. I, 212.

F. I, 2, 108.

J. III, 196.

34. Ver. Histor. I, 7:

ἄγθονον δὲ ἦν τὸ ῥέῃμα [καὶ πολὺ].

B. II, 43.

J. II, 55.

S. II, 1, 29.

35. Dial. Mort. XV, 3:

ἄλλως τε ὄργῃ τῶν ἐπιφρον ὅσοι περὶ σέ εἰμεν ὧδε, μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀγίξεια πάντως.¹⁾ γέροι δὲ παρμεθίαν καὶ²⁾ ἰ κοινοῦ τῶν παύματος [καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτῷ παρμεθίαν].

B. I, 373.

F. III, 2, 25.

J. I, 227.

S. I, 1, 147.

Omnibus his locis mera tenemus sciorum interpretamenta; quae sentis quam procul abhorreant ab elegantibus illis variationibus, quae Luciano sunt in deliciis.

36. Finem faciat locus, ubi totam enuntiationem per se sat claram molestissime ab interpolatore repetitam videbis, in cap. 41 De Mercede Cond.:

B. II, 141.

F. I, 2, 192.

J. I, 433.

S. I, 2, 191.

λογίζονται (sc. οἱ μεμισθωκότες), ὡς ἐξαγορεύουσιν (sc. οἱ μεμισθωμένοι) αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα ἰς γέρας ἀπόρητα, ὡς ἕλιαντα εἰδότες ἀκριβῶς καὶ γρηνοῖς αὐτοῖς ἐλωπιενκότες. ἕλιαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοι εἰσι τοῖς καλλίστοις τοῖσι βιβλίοις, ὧν χρυσοὶ μὲν οἱ ὁμοῦλοι, πορρήρα δ' ἔκτισθεν ἰ διγθέρρα, τὰ δὲ ἔνδορ ἰ Ἰνέστιης εἰσι τῶν ἀκρον ἐσιώμενος ἰ Οἰδίονος ἰ μίθι ξενῶν ἰ Τηρεῖς δύο ἀδελφῆς ἰμα ὀνίωρ, τοιοῦτοι καὶ αὐτοῖ εἰσι, λαμπροὶ καὶ περιβλεπτοί, ἔνδορ δ' ἰ τὸ ἰ ἰ πορρήρα πολλὰ ἰ ἰν ἰραγφθίαν σκελοντες. [ἔκτιστον γοῦν αὐτῶν ἰν ἐξελίγης (!), δρῆμα σὺ μικρὸν ἐρύγεις Ἐρμείδον τινὸς ἰ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω πορρήρα ἐνανθίς καὶ χρυσοῖς ὁ ὁμοῦλος].

Taedium pareret inanis et auribus ingrata iteratio, nisi risum moverent aurei umbelici, quibus interpolator corpora divitum exornat.

¹⁾ πάντως uncinis seclisit Sommerbrodt.

²⁾ καὶ omittit codex optimus Vaticanus 87 = 21.

³⁾ Partem veri hoc quoque loco Sommerbrodt vidit, qui in novissima editione anno 1880 in lucem prolata uncinis inclusit ultima verba τὰ δ' ἔξω πορρήρα ἐνανθίς καὶ χρυσοῖς ὁ ὁμοῦλος.

Ipse meam coniecturam iam initio anni 1887 viro doctissimo E. Rohde probavi.

II.

Hanc partem ita instituiam, ut primum eos locos proferam, qui mulando, deinde eos, qui supplendo, denique qui transponendo mihi videantur esse sanandi.

Atque initium faciant tres loci, in quibus offensio eiusmodi est, ut etiam de interpolationibus cogitari possit.

B. I, 321.
F. III, 2, 107.
J. I, 297.
S. I, 2, 11.

1. In capite 16 Charontis, de quo supra iam dictum est.¹⁾ legitur:

ἦν δ' ἀπεισίης, καιώθει καὶ τὰς Μοῖρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἐκάσιψεν τὸν ἄιρακιον.
ἀγ' οὐ ἴσθιςθαι ξυμβέβηκεν ἄπαντας [ἐκ λεπτιῶν ἐπιμάτιων]. ὄρως καθάπερ ἀρχαῖά τινα
καιπαίνοντα ἐγ' ἔκασιον ἀπὸ τῶν ἀιράκιων.

Ferri nequit pluralis τῶν ἀιράκιων: nam cogitarunt sane veteres de compluribus Parcais, sed nunquam de compluribus earum fuis, quod qui nescit eum doceant ex ingenti documentorum copia certissima haec:

Platon. De Re Publ. lib. X p. 617 c: καὶ τὴν μὲν κλωθὴν τῆ δέξιτ' χειρὶ ἐγαλιτομένην
συνελισιτρέφειν τὸν ἀιράκιον τὴν ἔξω περιφορῶν. . . . τὴν δ' Ἄτροπον τῆ ἀρισιτ' ἰὸς
ἐπιὸς αὐτὸς ὁσάτιως. τὴν δὲ Ἀχέειαν ἐν μέσῃ ἐκαίερα τῆ χειρὶ ἐγάπιεσθαι.

Pseudo-Aristot. De Mundo 7: τὰ περὶ τὰς Μοῖρας καὶ τὸν ἄιρακιον.

denique ipsius Luciani praeter hunc ipsum locum, de quo agitur, Jup. Confut. cap. 1:

οὐδὲν ἔστιν. οὐ μὴ αἱ Μοῖραι διαίτιονσιν. ἀλλὰ πάντα ὅλοσα γίγνεται. ἔπὸ τῶ τούτων
ἀιράκιον σιρεγγόμενα εἰθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔκασιον ἐπικλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβασιν.

et eiusdem dialogi cap. 4, 6, 11, 19.

Ne autem ulla restet dubitatio, addo etiam in omnibus monumentis adhuc repertis, in quibus Parcae fictae sunt, unum tantum ἄιρακιον inveniri.²⁾

Quae cum ita sint, illud ἀπὸ τῶν ἀιράκιων aut delendum est, quod salvo Luciani sensu fieri potest, aut refigendum in ἀπὸ τῶν ἀιράκιων.

B. I, 70.
J. III, 189.

2. Satis miror adhuc intactum relictum esse caput II Rhetor. Praecept., ubi omnes editores cum libris mss. exhibent:

τοῖσι τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδοῦς σεαυτὸν ἀντίκα ἡγήτωρ καὶ, ὡς ὀνομάζει ἀντίως,
βασιλέης ἐν τοῖς λόγοις ἀπανητι καισισίση.

Procul dubio aut eiciendum est illud ὀνομάζει aut scribendum ὡς ὀνομάζει ἀντίως
ἀντίον vel ὡς ὀνομάζεται ἀντίως.

¹⁾ cfr. I, 10.

²⁾ Welcker: Zeitschrift für Geschichte und Auslegung der alten Kunst I pag. 197 ff.
R. Schneider: Abhandl. des archäol.-epigr. Seminars der Univers. Wien: „Die Geburt der Athene“
pag. 34, tab. I, I et Baumeister: Denkmäler p. 219 fig. 172.

Wieseler: Denkmäler II, 838a, 840.

Clarae: Musée des sculptures pl. 215, 30.

Baumeister: Denkmäler fig. 523.

Illud *ἐπιαντιλοῦν* eo, quo legitur, loco, ferri non potest, potest ferri solum post antecedens illud *ἀλλ' ἔδρουσ' ὄρει ἀεί*. Sive autem transpositionem habemus a librario factam sive interpolationem, facta est haud dubie respecto capitis fine: *τῆρ ὀκτίων ἐπιαντιλομένην*.

Sed hoc ipsum *ἐπιαντιλομένην* iam corruptum erat secundum antecedens *ἐπιαντιλομένην* ex *ἐπερατιλομένην*, quod unice illo loco verum est. Nam *ἔδωρ* sane *ἐπιαντιλεῖται*, *ὀκτία* vero *ἐπερατιλεῖται*. Diserte hoc ostendunt hi loci:

De Merced. Cond. c. 2: *διηγοῦμενοι . . . ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὄλον ἐπέμειναν ἢ διψῶντες ἢ κατιῶντες ἢ ἐπερατιλοῦμενοι τῆ ἄλμυ.*

Navig. cap. 16: *ἐπιαντιλοῦσας τὸ πλοῦν, ὡς ἐπερατιλοῦν εἶναι.*

Timon. cap. 18: *ἡθάσαι βουλόμενος τῆρ ἐπιρροῆν, μὴ ἐπερατιλος εἰσπεσῶν ἐπιαντιλοῦσά αὐτῶν.*

- B. I, 209. 7. Multo levius vitium concepit initium capitis 2 eiusdem dialogi, quod *ἐν παρφορῶ* emendabo.
F. I, 2, 103. Legitur enim: *ἢ πον κατανειόχας ἢδὲ τινὰς τοιοῦτους, οἷς ἔμμετος ἔρωσ ἀεὶ ὅς ἐστι*
J. III, 192. *πρὸς τὸ ψεῦδος;*

Requiritur ὁ *ἔρωσ οἷτος* constanti Luciani usu, cuius exempla in unaquaque pagina abundant.

- B. I, 122. 8. Minus aperta est corruptela, qua depravatur cap. 29 Galli. In meditatione illa, qua Simon
F. I, 1, 148. occultatas suas divitias mane perustrans suspicatur fures eis supervenisse, legitur:
J. III, 34. *ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος ταφίχουσ οἷτω μεγάλουσ ὠψωνιζέται χθές ἐλέγειο ἢ τῆ γυναικὶ ἐλλόβουρ ἔωρησθαι πέντε δραχμῶν ὄλων;*

Num possunt duae enuntiationes, quales: *πόθεν ὠψώνιζε, εἰ ἐλέγειο ὠψωνιζέται;* salvo sensu sic contrahi in unam, ut dicatur: *πόθεν ὠψωνιζέται ἐλέγειο?* Minime.

Atque hoc quidem vitium evitatur scriptura *ὠψωνιζεν ἐχθές; ἐλέγειο δὲ τῆ . . .* quam complures codices praebent et Lehmannus suscepit. Sed forma *ἐχθές* nusquam apud Lucianum invenitur.

Id ipsum autem demonstrat vitii sedem positam esse inter *ὠψώνιζε* et *χθές*. Quae cum ita sint, lenissima emendatione restituendum esse censeo:

ἢ πόθεν γὰρ . . . ὠψώνιζε; καὶ χθές ἐλέγειο τῆ . . .

Iam vero ipsius vitii sede deprehensa particulae *ἢ* et *δέ* adglutinatae, ut locum laborantem fulcirent, ultro excidunt.

- B. II, 225. 9. In Toxaride Lucianus Mnesippum, hominem Graecum, cum Scythia illo certantem facit,
J. II, 371. apud utram gentem *πλείων* sit *γλήσις λόγος*. Toxaris autem postquam proposuit Mnesippo, ut ex sua uterque gente praeclara amicitiae exempla proferret, sic pergit in cap. 10:

ὡς ἔγωγε πολὺ ἴδιον ἂν μοι δοκῶ μοιμαχῶν ἴτιιθ εἰς ἀποιμιθῆναι τῆρ δεξιάν. ὁπερ τῆς Σκεθιζῆς ἐπιμίμων ἐστίν. ἢ χείρων ἄλλον καὶ γλήσιον κεκόσθια.

Illud *ὁπερ τῆς Σκεθιζῆς ἐπιμίμων ἐστίν* ferri non posse recte vidit J. Guttentag¹⁾ et sagacissime coniecit: *ὁπερ ἴτιιθς Σκεθιζῆς ἐπιμίμων ἐστίν*. Sed partem tantum veri vir ille doctus vidit. Nam nihil aliud loci sententia postulat et fert quam

ὁπερ ἴτιιθς Σκεθῆς ἐπιμίμων ἐστίν. Ne dubites, inspicere quaeso locum plane parallelum:

Saltat. cap. 4: *τοῖς . . . γενσαμέροις ὄλεθρος τῆρ τῆς ἐδωδῆς τοῦ ἐπιμίμων.*

¹⁾ In dissertatione: De subdito qui inter Lucianos legi solet dialogo Toxaride. 1860.

10. Initio Iudicii Vocalium littera Σ accusationem suam sic incipit:

B. I. 52
J. I. 36.

Μέχρι μὲν . . . ὀλίγα ἰδιωματικῶν ἐπὶ τοιοῦτῷ τοῦ αὐτῶν καινευομένου τοῖς ἑμοῖς καὶ καινιφρονίως ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρύτερος ἔμελλον εἶναι βλάβειν καὶ παροϊκονον ἔνια ἰῶν λεγομένων ἐπὶ τῆς μειριώτης. ἦν ἴσται με γυλάσσονια ἀφῶς τε ἑμῶς καὶ τὰς ἄλλας σὺλλαβὰς. ἐπεὶ δὲ ἐς ἰσοσῶτων ἔκειτο πλεονεξίας τε καὶ ἀνοήτας, ὥσπερ ἐγὼ οἷς ἰσχύασα πολλὰκις, οὐκ ἀγαθῶν . . . ἀλείω προσβιύζειται, ἀναγκάως ἀπὸ ἐθένω εἶναι.

Absonum est a sententia totius loci illud ἔνια, quod qui non sentit conferat caput 7, ubi littera Σ iterum ad priores illas iniurias a littera Τ sibi illatas recurrit his verbis:

μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει . . . οἷσι δὲ ἦν μοι τὸ ἄκονσμα.

Tacebat igitur — ἰσχύασε — non alia tantum eorum, quae tum audiebat, se audivisse dissimulabat, alia vero non dissimulabat, sed dissimulabat se audivisse quaecumque tum audiebat; haec erat illa *μειριώτης*, qua gloriatur.

Accedit argumentum repetitum a ratione grammatica: semper enim Lucianus — excepto uno tantum loco, qui tamen, etiam si recte se habet, ad nostrum locum minime facit, Dial. Meretr. II, 4 — *παροϊκίειν* componit cum genetivo, ut Anach. 31, Hermot. 9, Jup. Conf. 1, 4, 6, 11, 19, Catapl. 7, Merc. Cond. 37, Navig. 11, 14, Philops. 12, Prometh. 2, all.

Quid igitur? Illud ἔνια haud dubie corruptum est. Eo expuncto id quod relinquitur *παροϊκονον ἰῶν λεγομένων* optime se haberet; sed de expungendo vix cogitandum est, vix enim demonstres, cur additum sit. Si autem voculam quaerimus, quae non modo facile in ἔνια abire potuit, sed etiam bene loci sententiae convenit, nihil aliud reperies quam *εἶναι*, quo restituto sanissime legitur: *μέχρι μὲν . . . ὀλίγα ἰδιωματικῶν . . . οὐ βαρύτερος ἔμελλον εἶναι βλάβειν καὶ παροϊκονον εἶναι ἰῶν λεγομένων.*

11. Miror neminem adhuc haesisse in capite 10 Fugitivorum, ubi in oratione illa Philosophiae, de qua supra iam actum est.¹⁾ legitur:

B. I. 245.
F. II, 2 245.
J. III, 444.

οἱ δὲ (οἱ γυλάσσοι) ἤνῳ ἀκριβῶς κίβρια καινευομένα, ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεῖος ἐκείνη, καὶ περιτιή σογία . . . ἀνεγλέγετο.

Nusquam verbum *ἀναγλέγεσθαι* sic in usu est. Proprium in ea re verbum est *ἀναγεύεσθαι*, neque aliud quidquam hoc loco Lucianus scribere potuit quam scripsit in

Jupp. Trag. cap. 10: *προσεδόξον πολλὰς ἀναγεύεσθαι σογισίας.*

Amor. cap. 23: *ἐνιαῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς ὁ θανμισιῶς ἀναγίνεται λόγος.*

Saltat. cap. 7: *ἔνια τῆ πρώτης γενέσει τῶν ὄλων καὶ ἄρχισιν ἀναγέται.*

denique huius ipsius, in quo versamur, capitis initio:

μεθ' οὗς τὸ σογισιῶν γέλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρευεγέται.

12. Aliquanto violentior videbitur medela, qua sanandum censeo locum corruptum in capite 15 Rhet. Praecept.:

B. I. 73.
J. III, 186.

κόμῃς τὸ μέγιστον μὲν εἶναι ἡμαθίαν, εἶτα θρόσος ἐπὶ τοῖσι καὶ ὀλίμην καὶ ἀνασχεντίαν, ἀλλὰ καὶ βοήν ἦν μεγίστην καὶ μέλως ἀνασχεντίον καὶ βέδισμα ὡς τὸ ἐμῶν,

καὶ ἡ ἐσθλῆς δὲ ἔστιν . . . καὶ βιβλίον ἀεὶ.

σχέματιος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμιλιθῆναι καὶ μέλισσα.

cap. 16. *ἔπειτα δὲ . . . Ἀτικὰ ὀνόματα ἐκλέξας . . . ἐκίτατε.*

¹⁾ cfr. I, 31.

cap. 18. *ἐπειδὴ δὲ καὶ δεῖ λέγειν, λέγει . . .*

cap. 19. *ἤν δὲ ποιε καὶ ἄσαι καιροῦς εἶναι δοκῆ, πάντα σοι . . . μέλος γινέσθω.*

Prius illud μέλος, ubi de habitu agitur, perineptum est. Substituendum propono quod unusquisque nostrum, si lacuna esset, certa emendatione reponeret: βλέμμα. Fuit autem olim, ut opinor, lacuna, quam librarius negligenter respecto antecedenti illo καὶ βόη e capite 19, ut vides, supplevit. Qui forte dubitet, conferat eiusdem dialogi caput II, ubi τὸ σχῆμα rhetoris a Luciano sic describitur:

ἐφόρσεις πύκαλον ἄνθρω, διαστειλεμένον τὸ βῆδισμα, γυναικείον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ γόργημα.

B. I, 197. 13. Crucem interpretum cognosces in capite 59 Hermotimi. Lycinus ibi, ut supra iam vidimus,¹⁾
F. II, 2, 198. Hermotimo demonstrare studet singulas philosophiae scholas non posse ut vina ἀπ' ὀλίγον τῶ
J. I, 500. γέμματος cognosci totas, sed totam ad id uniuscuiusque disciplinam esse imbibendam. Sic
S. I, 2, 149. autem hanc argumentationem incipit:

τὸν οἶνον γὰρ τὸν ἐν ἱπῶ λίθῳ ὕλον ἀντὶν ἀντὶ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὲν Αἴ' οὐδὲν ἄισπον ἀλλὰ καὶ εἴ τις γέμισαιτο ἄρσάμενος ὀλίγον ὅσον ἀντὶν, εἴσεσθαι ἀντίκω ὅποτος ἄπις ὁ τίθος ἐστίν, ἀκόλωνθον καὶ τοῦτο καὶ οὐδὲν τι ἔγωγε ἀνιέτλον, ὅρα δὲ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο γλωσσογία καὶ οἱ γλωσσογοῦντες, οἶον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτά πρὸς ἑαυτὸς λέγει ὀσμύξω καὶ²⁾ περὶ τῶν ἀντῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε;

¹⁾ Et ipse sibi ad hanc interrogationem respondet, sic autem, ut legitur in libris:

πολλὰ γὰρ ἐστὶ πρόδηλον, ὃ εἰσῆρε ἢ οὐκ ἂν εἴκοσιν εἴη³⁾ παρόμενες ἀντὶ . . . εἰ τὰ ἀντὰ ἔλεγε, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἄλλας ἀκούσαιτι.

Multum in eruenda ratione verborum πολλὰ γὰρ ἐστὶ πρόδηλον viri docti sudarunt. Audiamus Fritzscheum:

„Jacobsius, qui . . . supplebat ὅτι πολλὰ γὰρ ἐστὶ πρόδηλον —, asyndeton sustulit, rem ipsam non correxit, miro enim errore omnes fere putant verba prorsus absurda πολλὰ γὰρ ἐστὶ vel optime se habere, quae Jensius ita vertit: ‚multa sunt exequenda‘ et hinc Wielandius: ‚Da der Materien, wovon sie zu handeln haben, sehr viele sind‘, quasi vero additum esset: τὰ λεκτέα. immo vitium hisce verbis inesse verissime ego in Quaestl. L. p. 163 indicaveram, etsi correctio ista probari saepe non potest. ceterum postea Lucianum vidi ita prorsus, ut nunc edidit, scripsisse: πολλοῖς γὰρ ἐστὶ πρόδηλον i. e. ‚multis enim argumentis id est evidens‘“.

Verum est quod Fritzsche contra alios disputavit, quod ipse protulit non minus est falsum; nam praeceptorem illum non cotidie de eisdem rebus esse locutum id Lycinus, ut

¹⁾ cfr. I Nro. 16.

²⁾ Falso hoc *κα* delevit Cobet Var. Lect. p. 241 eumque secuti Fritzsche et Sommerbrodt collato loco, qui huc minime pertinet, Icaromen. cap. 5: *οὐ τὰ ἀντὰ περὶ τῶν ἀντῶν ἐδῶξεν*. Illo enim Icaromenippi loco de eo agitur, num de eisdem rebus aliae scholae alia et omnibus ceteris contraria defendant. Nostro autem loco Lycinus quaerit, num unusquisque e philosophis, exempli gratia ipse Hermotimi praeceptor, cotidie loquatur de eisdem rebus, ita ut qui semel eum audiverit, totam eius doctrinam habeat cognitam et iam possit ad alium eodem modo perspicendum transgredi. Hoc non est herede idem! Ceterum si delere voluerunt viri docti, poterant saepe delere totum illud καὶ περὶ τῶν ἀντῶν, quo expmeto nihil desiderarem.

³⁾ Sic rectissime Solanus pro tradito *εἰς* *εἰ* correxit omnesque editores receperunt.

vides, non colligit e multis argumentis, sed efficit ex uno eo, quod Hermotimus tam diu apud illum perduravit.

Sed res clara est! Verte hoc ipsum, quod modo dixi: 'Sed res clara est' in linguam Graecam, et restitueris, quod requiritur. Nam nihil aliud Lycinus (Lucianus) illo loco, ubi suam orationem ipse quodammodo interrumpit, dicere poterat quam:

πλήν ἀλλὰ γέ ἐστι πρόδηλον,

vel: *ἀλλὰ γὰρ ἐστὶ πρόδηλον¹⁾,*

Utrumque facillime in traditum illud *πολλὰ γὰρ ἐστὶ πρόδηλον* abire poterat. Utrum autem hoc loco scripserit Lucianus, in dubio relinquam, cum utriusque elocutionis exempla apud eum inveniantur. Legitur enim initio huius ipsius capituli, in quo versamur:

πλήν ἀλλ' ὄρισάς γε, et Dial. Meretr. XII, 2:

ὦ τίς ἀγροῦτος τὸ μηδ' ἐπιπλασθῆναι διεκρονόσις; λίθος, οὐκ ἄνθρωπος ἐστίν.

πλήν ἀλλ' εἴ γε χροὶ ἀλλήθεζ εἰλεῖν, σέ, ὦ Ἰόεσσα, διέθθεις ἀντὶν ἐτερογαλιῶσα.

Dial. Deor. vero XX, 6 habemus:

ἴωτε οὐρ ἐγὼ τὴν σύριγγα λαβών, ἀπεβεβήκει γὰρ ἀντὶν ἐπὶ τοῦ δέουζ —

ἀλλὰ γὰρ, ὁ δαιτυμὶς οἴοσι πλεῖστον, ὥστε προσείπωμεν ἀντὶν, et Bis Accusat. cap. 26:

ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προσημιάζωμαι . . . ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Quae sequuntur verba: *ἢ οὐκ ἄν εἴχοσαν εἴη παρεμένεζ ἀντὶφ* retineri possunt, quamquam melius esset: *οὐ γὰρ ἄν . . .* vel: *ἐπεὶ οὐκ ἄν . . .*

14. Hermotimus me transducit ad alterum huius partis propositum, quo eos locos proferam, qui supplendo mihi videntur esse sanandi. B. I, 179.
F. II, 2, 152.
J. I, 470.
S. I, 2, 128.

Duae voculae describentium socordia exciderunt in capite 22, ubi legitur:

ἐν εὐρήνῃ καὶ ὁμοιότη ζυμπολιτεύονται. ἢ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἴμαι, τὰς σιάσεις . . . ἐγίρει, . . . ταῦτα πάντα ἐκποδῶν ἐστὶν ἐκείνοιζ, οὐ γὰρ οὔτε χροσῶν εἴη οὔτε ἰδονῆζ οὔτε δόξαις ὁρῶσαν, ὡς διαγέρεσθαι περὶ ἀντῶν, ἀλλὰ ταῦτα τῆζ πόλεωζ ἐξελέγλακασιν ἀντὶ οὐκ ἀναγκαῖα ἡγγισάμενοι ζυμπολιτεύεσθαι.

Non perdam multa verba in re evidenti. Aut expungendum est hoc *ζυμπολιτεύεσθαι*, id quod sine nullo sensus detrimento fieri potest, aut inserendum, ut sana fiat oratio. *πορὸς τὸ* inter *ἡγγισάμενοι* et *ζυμπολιτεύεσθαι*.

Conferat, cui necessarium videtur, e nube exemplorum oculata haec:

Rhet. Praec. 22: *ὃ δὲ μέγιστον καὶ πρὸς τὸ εὐδοξμεῖν ἀναγκαιώτατον.*

Hippias 5: *ἀναγκαῖοζ πρὸζ ἐλοδοχίη.*

Phalaris I, II: *κινήσεωζ ἀντὶφ . . . ἔδει μόνον πρὸζ τὸ καὶ ἔμμετρον εἶναι δοκεῖν.*

15. Ubertiorem disputationem poscit locus foedissime omnium truncatus in capite 51 De Histor. B. II, 38.
F. I, 1, 97.
J. II, 44.
S. II, 1, 23.
Conscr.:

μάλιστα δὲ καιότιμωρ ἐοικῶσαν περισχέσθω τὴν γνώμην ἀθόλω²⁾ καὶ σιλιτηρῶ καὶ ἀκριβεῖ τὸ κέντρον, καὶ ὁμοίωζ ἄν δέξιμαι τὰς μορμὰζ τῶν ἔργων, ταῦτα καὶ δεικνῆτω ἀντὶα, διαίσεροσαν δὲ ἢ παρόχρων ἢ ἐτερόσχημον μηδέν, οὐ γὰρ ὅσπερ τοῖζ ἡτίμορσι —

¹⁾ Hanc emendationem Sommerbrodt quoque anno 1889 proposuit: ipse meam sententiam iam anno 1887 cum viro doctissimo E. Rohde communicaveram.

²⁾ Sommerbrodt cum minore parte codicum scripsit *αθόλωρ*.

γραφοῦσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθῆσόμενα ἔστι καὶ εἰρησέειαι, πέριχαίαι γὰρ ἴδιαι, διὲ δὲ ἰάξαι καὶ ἰλιεῖν ἀνά. ὥστε οὐκ εἰ ἐπιώσι ζημιέον ἀνοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν.

Unus Guelpherbytanus alter, codex minoris momenti, verba τοῖς ἡγήτοσσι . . . πέριχαίαι γὰρ omisit dilucido, ut vides, errore.

Retinuerunt tradita illa verba omnes editores praeter Fritzschiū, quem secutus est deinde Sommerbrodtius. Immo Hermannus illa defendit probata Gesneri adnotatione: „τοῖς ἡγήτοσσι γράγειν est sub magistro eloquentiae sive rhetore exercitationis causa scribere, ubi et speciem et verba fingere non licet modo sed oportet“.

Sed verba illa, uti nunc sunt, ferri omnino non posse primus vidit Solanus; Madwigius deinde scribendum proposuit:

οὐ γὰρ ὡς παρὰ τοῖς ἡγήτοσσι γράφοσιν [ἀ ἀνοῖ εἰρησέειαι], ἀλλὰ . . .
supplens igitur verba, quae inferunt sensum, quem traditis ipsis iam subesse crediderunt Gesnerus et Hermannus. Fritzschius denique lacunam inter ἡγήτοσσι et γράφοσιν statuendam et his fere verbis explendam esse censuit:

οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ἡγήτοσσι[ν ἔθως ἐπιπλασίαι] γράφοσιν.

Mihi omnes haec et interpretationes et mutationes communi eo errore laborare videntur, quod retinetur illud γράφοσιν, id est indicativus praesentis, ubi expectandum est haud dubie aut γράφοσιν aut γραπιέον εἶναι aut γράγειν δεῖ vel χρῆ.

Nam per totum librum sic scripsit Lucianus, ubi πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράγειν exponit, a capite 37 usque ad finem:

ἡμῖν τοιοῦτος . . . παραθεδόςθω — ἔστιω — μὴ μελέτω ἀνὴρ — ἡγήσειαι — τοῦ δὲ συγγραφέως ἔργον ἔν — μόνη θοιέον ἢ ἀληθεία — τοιοῦτος ἔστιω — γνώμην τοιαύτην ἔχων ἰχέτω — κοινωνείτω — ἡ λέξις βεβηχέτω — πεισιέον — χρισίέον — συνακίέον — συναγανέτω — χρονονέτω — εὐκείτω — δοῦτω — διλοῦτίω — σπενδέτω — παρασχέσθω — δεικνέτω — ζημιέον — νομισέον — ποιήσειαι — χροήσειαι — ἄρξεταί — ἡ μειάβασις κεκοσμήσθω — ἐπανθείτω — ποιήσει — λοφίσεσθαι χρῆ — σωφρονηίον — λεγέσθω — καὶ μῦθος λεκίεος — χρῆ τοῖνυν.

Semper etiam Lucianus, ut vides, numero singulari utitur; ergo, ut retineri possint pluralia illa nostri loci ὥστε οὐκ εἰ ἐπιώσι ζημιέον ἀνοῖς ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν, in antecedentibus requiritur, quo referantur: οἱ συγγραφεῖς vel οἱ ἱστορίαν συγγράφοις. Et impigerime Lucianus, quanquam per totum librum de eisdem notionibus — ἡ ἱστορία et ὁ ἱστορίαν συγγράφων — loquitur, eas repetit, praesertim ubi, ut nostro loco, oppositio aliqua intercedit: confer exempli gratia unum cap. 8:

ποιμπικῆς μὲν . . . ἄλλαι ἐποσχέςσις καὶ κανόνες ἴδιοι, ἱστορίας δὲ ἄλλαι, μέγα τοῖνυν, μῆλλον δὲ ἐλέμμεγα τοῦτο κακόν. εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ ἱστορίας καὶ τὰ ποιμπικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῆ ἱστορία τὸν μῦθον . . .

Haec omnia suadent, ut Lucianum scripsisse suspicer:

οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ἡγήτοσσι γραπιέον τοῖς ἱστορίαν συγγράφοσιν,
quibus ex verbis tradita nasci potuerunt errore tam manifesto quam frequenti.

Quem offendit repetitio verbi γράγειν, is comparet pro multis huius libri locis hos tres: cap. 13: τὰ γέναια τοῖς γραγεῖσι παρακλειόμενα ὡς καλλίστας ἀνάς γράγειν.

15: ὁ γὰρ ἀνὴρ ἀνὸς συγγραφεὺς . . . πολλὰ ἀνέγραψε.

30: ἴν' μέντοι ἐπιγροαγίην . . . ἐπέγροαψεν.

Et si quis obiectum desiderabit, ei satisfacient hi loci:

16: ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδι συγγράμειν,

27: ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράμοι τις.

61: μὴ πρὸς τὸ πικρὸν μόνον ὄρον γράμει.

Sed proxima quoque verba:

ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθισόμενα ἔσσι καὶ εἰρήσειται

sic retineri non posse iam dudum constat. Nihil autem adhuc repertum est, quod aliquam habeat veri speciem. Quod enim coniecit Weiske: ἢ ἔσσι, Fritzsche: οἷά ἔσσι, Sommerbrodt: οἷα ἔσσι, omnibus his coniecturis ipsae loci difficultates non modo non summotae, sed auctae sunt. Nam ut omittam viros illos offensionem, quam affert illud *δεῖ εἰπεῖν* post *εἰρήσειται*, ne animadvertisse quidem, ipsa quae intercedit inter *πέπρακται γὰρ ἡδὴ* et *τὰ λεχθισόμενα ἔσσι* ratio causalis, ea illis additamentis inde ab initio deletur. Cum vero antecedentia respexeris, invenies nihil effici nisi molestissimam eiusdem cogitationis repetitionem, cum deinceps esset legendum:

ὅποιός ἂν δέξιται τὰς μορῶς τῶν ἔργων. τιαυῖτα καὶ δεικνύτω αὐτά

et: τὰ λεχθισόμενα οἷά (vel ἢ) ἔσσι. τιαυῖτα καὶ εἰρήσειται.

Quas omnes ob causas illis quidem coniecturis locum sanatum non esse persuasum habeo.

Ipse de alia cogitavi, quam proferre non dubito.

Totius loci sensus inest haud dubie in conclusione illa:

ὅστε οὐκ ἔειπασσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν.

inest etiam quodammodo in subsequentibus:

ὅπως δὲ νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγράμματα Φειδίῳ χοῖναι ἢ Πραξιτέλει . . . εἰστέναι. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνοι χορσὸν ἢ ἄγρον . . . ἢ τῶν ἄλλων ἕλιν ἐποίησαν, ἀλλ' ἰ μὲν ἐπιγροαχε καὶ προῦπερέβληται. . . . οἱ δὲ ἐπλάταιον μόνον καὶ ἔαρον . . .

Comparemus igitur verba conclusionis illius cum eis, ad quae referenda sunt:

ζητητέον αὐτοῖς ὅπως εἴπωσιν idem est quod *δεῖ τὰς καὶ εἰπεῖν αὐτά* (sc. τὰ λεχθισόμενα),

ergo relinquatur ipsis illis, de quibus quaeritur, verbis sensus qualis:

οὐκ ἔειπασσι ζητητέον αὐτοῖς ἢ εἴπωσιν, id est *αὐτὰ τὰ λεχθισόμενα*.

Ad talem solum sensum quadrat et vel optime quadrat quod sequitur: *πέπρακται γὰρ ἡδὴ*. Et inest hic sensus iam in tradito illo *ἔσσι*, corruptum est nihil nisi subsequens *εἰρήσειται*. Sub eo autem formam verbi *εἴρησεν* latere testatur etiam ipsius Luciani locus plane gemellus, Rhetor. Praecept. 21:

οἱ γέλοι δὲ . . . μισθὸν τῶν δειλῶν ἀλοιπένωσαν, εἴ ποτε ἀσθονίῳ σε καιαπεσόμενον, χεῖρα ὀρέγοντες καὶ παρέχοντες εἴρησεν τὸ λεχθισόμενον.

Maxima igitur cum verisimilitudine cogitari potest pro *εἰρήσειται* lenissima mutatione scribendum esse *εἴρηται* et totum locum sic fere esse legendum:

οὐ γὰρ ὅπως τοῖς ἡίποσσι γραπτεῖον τοῖς ἱστορίαν συγγράμματασιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθισόμενα ἔσσι καὶ εἴρηται, πέπρακται γὰρ ἡδὴ, δεῖ δὲ τὰς καὶ εἰπεῖν αὐτά, ὅστε οὐκ ἔειπασσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν.

Nonne concedis omnia iam verissima esse sanissimeque orationem procedere?

16. Lacuna maior statuenda esse mihi videtur in capite 36 Amorum, de quo loco nemo adhuc B. II. 213. dubitavit. Inde a capite 19 Lucianus duos homines introducit certantes, utrum *ἰ, σὲν γρασίζην* J. II. 315

ἀνθρώπων ὁμιλίαι ἢ ὁ ἄρρηγ ἔρωσ praefendus sit. Quorum is, qui prior loquitur, Charicles illam defendit his argumentis:

cap. 19—22: ὁ ἄρρηγ ἔρωσ fit adversus leges naturae.

cap. 22: *καὶ τὰ τοῦτ' . . . ζῴοις ἄχραντοις ἢ τῆς φύσεως νομοθεσία γενεαίτιται· λέοντες οὐκ ἐπιμαίονται λέονσι . . . ἕμεῖς δ' ὡ μάλιστα ἐπὶ τῷ φρονεῖν ἐβλογομένοι . . . ἄνθρωποι. ἴνι κινῆ νόσφ' αἰσθησάντες ἐπὶ τὴν καὶ ἄλλῶν ἔβριον ἰσέθισθαι;*

cap. 23: *ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς ὁ θαυμασιὸς ἀναγέειαι λόγος . . . ψυχῆς γὰρ ἔρωσι πλείονται καὶ. τὸ τοῦ σώματος ἐμφορον ἀδοξόμενοι γίλιν. ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐρασιάζ. ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγγίζεῖν ἐπέσχειαι. τί γὰρ παιδύτιες, ὡ σερνοὶ φιλόσοφοι. τὸ μὲν ἴδη μακρῷ χρόνῳ δεδοκὸς ἐαυτοῦ πύθων ὁλοπῶν εἶσιν . . . δι' ὀλιγορίας πειραπέμπειαι. πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρωσ ἐπὶ τὸ νέον ἐπιόμται;*

cap. 24: *πῶς οὖν φρονήσεως μὲν ἢ δικαιοσύνης τῶν τε λοιπῶν ἀρετῶν. αἰ τελετῆς ἀνθρώσι σέγγληρον ἐλίχσαι ἰάξιν, οὐδέτις ἔρωσ ἐνιόχεται. τὸ δ' ἐν παισί κάλλος ἀξινιάτις ὁρμῆς παιδῶν ἐγείρει;*

cap. 25 et 26: *ἐπιδείξω παιδικῆς χορήσεως πολὴ τὴν γενναϊκίαι ἀμείνω. — γεννῆ μὲν οὖν ἀπὸ πύθωνος μέχρι ἰλιχίας μέσιν . . . ἐδάκαλον ἀνθρώσιν ὁμιλίαι, καὶν πύθωνος τὸ τῆς ἡρώσ. ὅμως καὶ ἐμπεριόμται ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. εἰ δ' εἴκοσιν εἰδῶν ἀποπειρομένη πύθωνος. ἀντιὸς ἐμοίγε δοκεῖ πύθωνος. σκλήροισι γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπαιροφθάντες ὄγκοι καὶ τρυχὴ μὲν ἀντι τῶν πύθωνος μελακῶν πύθωνος τῶν γένειον . . . γενναϊκὴ δὲ ἀπὸ πύθωνος ἢ τῶν χορήσιαι ἐπισπύθωνος χάρις . . .*

cap. 27: *τί δέ; οὐχὶ τῶν ἰδονῶν καὶ τῶν ἀντιπύθωνος μεταδιωκίαι. ἐπιπύθωνος ἐξ ἴσον τοῖς διαπύθωνος οἱ πύθωνος ἐφρονήσιαι; σχεδὸν γὰρ οὐ καὶ τὰ τὰ τοῖς ἀλόγοις ζῴοις τῶν μονήσιαι διαπύθωνος ἀσμενίσιαι. ἀλλὰ πῶς γίλινος κοινωρία σέγγενίαι ἐπύθωνος τὰ τε ἀγαθὰ σὲν ἀλλήλοισι ἰγούμεθα καὶ τὰ δυσχεροῖ κοινωρία μετ' ἀλλήλων. — αἰ μὲν οὖν γενναϊκοὶ ἀντιπύθωνος τῆς ἀποπειροφθάνος ἀντιπύθωνος ὁμοίαι ἔχουσιν . . . τοῦτο δ' οὐκ ἂν εἰαι πύθωνος εἶσιν. ἀλλὰ . . . τῷ ἔβρισμένῳ καὶ ἀρχῆς μὲν ὀδύται καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ἐπὶ χρόνον . . . οὐδὲν ἂν ἀλλήσιαι. ἰδονῆ δ' οὐδ' ἰμῶν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ πύθωνος ἰμῶν εἶσιν, γενναϊκὴ μὲν καὶ πύθωνος χρόνον ἔξουσιν ἐφρονήσιαι διαπύθωνος ἀποπειροφθάνος ὀδοῖ ἀνοφθάναι. τὸ δὲ ἄρρηγ οὐδὲν ἰδονῆ χορήσιαι θύλιν ἀπύθωνος.*

cap. 28: *εἰ δὲ τοῖς ἄρρηγ ἐρασιαι αἰ μετὰ ἀρρηγῶν ὁμιλίαι, πῶς τὸ λοιπὸν ἐρασιαι ἀλλήλων καὶ γενναϊκῆς.*

Inter ea autem, quae alter respondet, ut haec redarguat (cap. 30—50), legitur in capite 36: *ἰμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγον καὶ γελῶν ἐναγχος ἐλάμται. Λαοκλέους ἀλόγα ζῴα καὶ τὴν Σκροφῶν ἐφρονήσιαι ἐπαιροφθάνος. ὀλίγον δὲ ἐπὶ τῆς ἄγαν γίλινος καὶ μετεροφθάνος γένειον· Ἐλλῆν. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναγία φθιγγόμενος οἷς ἐπεχέριαι λέγειν ἐπεσιαιμῶν τῷ τῆς φωνῆς τῶν τῶν ἰδονῶν ἐκτετεται. ἀλλ' ἐναγίαι φωνῆ λαογγίζων . . . ἐρωσ. γίλιν. ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρρηγ καὶ σῆς . . .*

καὶ τί θαυμασιόν; ἢ γὰρ ἐκ λογισμῶν δικαιοῖς ἂν τις ἔλπειαι, ταῦτα τοῖς μὴ δυνάμενοις λογιζέσθαι δι' ἀφρονήσιαι οὐκ ἔξουσιν ἔχιν.

Manifestum est vitium in verbis:

Λαοκλέους . . . τὴν Σκροφῶν ἐφρονήσιαι ἐπαιροφθάνος. ὀλίγον . . . καὶ μετεροφθάνος γένειον· Ἐλλῆν.

Nam τὴν ἐφρονήσιαι Charicles non modo non laudavit, sed vituperavit (cap. 27),

et de Scythis omnino non est locutus. Quid igitur? Sensus, qui inest in τὴν ἐρημίαν ἐπαιροῦντος nullo modo ferri potest; quod autem attinet ad Scytharum commemorationem, haud dubie aut priore illo loco statuenda est lacuna, aut hoc loco interpolatio.

Hoc certum est, quod praeterea effici potest, vel maxime est incertum. Nam omnia sane optime se haberent, si verba καὶ τὴν Σκεδῶν ἐρημίαν et cum his ea, quae traxisse videntur: ὀλίγον δὲ . . . καὶ μεινῶντι γενόμενος Ἕλληρ ut subdificia in marginem ablegarentur. Sed haec sanatio multo esset violentior, quam ut a quoquam probari posset; nam omnino non intellegeremus, cur interpolatum esset. Attamen de interpolatione mihi videtur esse cogitandum; et interposita credo omnia illa praeter commemorationem τῆς ἐρημίας, quae ipsa potius, ut opinor, ansam dedit inserendi. Eiusmodi enim sensum olim exstitisse suspicor: Aristum paulo ante mihi movit, quod Charicles bestias ob naturalem earum amorem laudavit ut ἡροσίους (cap. 22), easdem vero τὴν ἐρημίαν earum respiciens concessit ὀλίγονς esse (cap. 27). Sed restitui hic sensus vix unquam poterit; ego quidem, quoniam τὸ νόσημα mihi videtur ἀνέχιστον καὶ ἐπιτροβηκὸς τοὺς ἄρους τῆς τέχνης, medici illius consilium secutus (Abdicat. 4) οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσέπιπται.

17. Jam transeo ad ultimam huius dissertationis partem, quam supra indicavi.

B. I. 74.
J. III, 139.

Praepostere legitur in capite 24 Rhetor. Praecept.:

ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, καλῶς ἐκταύθης . . . θρασῶν ἐπιγγέλωμαι οὐκ ἐς μακρὰν σε ἄριστον ῥήτορα καὶ ἡμῶν ὅμοιον ἀλοιτελεσθήσεται. τὸ μετὰ τοῦτο δὲ οὐκ ἔστι χροὶ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεῖ παρῶσιαι σοι μάγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς, ὅσως ἐμέ, ὡς παιρὸς μὲν ἀγαροῦς καὶ οὐδὲ καθαρῶς ἐλευθέρον ἐγενόμην . . . μηρὸς δὲ ἀκραιφνείας, ἐπὶ ἀμφοῶν τινός, ἀπὸ τῶν δὲ τὴν ὄραν οὐ πανυάλισιν ἀδόκιμος εἶναι δόξας

τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψυλῶ τῷ ἰστέσθαι συνῆν τινα κακοδαίμονι καὶ γλίσχρῳ ἐρασιῇ, ἐπεὶ δὲ τῆν ὁδὸν ταύτην ῥῆσι τῆν οὐσαν κατεῖδον καὶ διεκπαΐσας ἐπὶ τῷ ἄρῳ ἐγενόμην — ἐλήρησε γὰρ μοι πάντῃ ἐκεῖνα ἃ προεῖπον ἐγώ, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀνωσχημία — πρῶτον μὲν οὐκέτι ἠορῶντος ἀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Λιῶς καὶ Λίδας παισὶν ὁμώνυμος γεγενημαι.

ἔπειτα δὲ γράει συνοικίσας τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμεν, πρὸς αὐτῆς ἐρῶν προσπινοῦμενος γενναῖος ἐβδουχοποιούτοδος κείτορας εἰ λοιποῦς ὀδόντας ἐχρόσις, χορσίω καὶ τοῖσιος ἐνδεδεμένους, πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ἐγασριάμην τὸν ἄθλον, καὶ τὰ φηροὶ ἐκεῖνα ἐκ τῆς σοφοῦ γλίσχρῃα ἐπερῆδισιὰ μοι ἐποιεὶ ὁ λιμός, εἶτα ὀλίγον δεῖν κληρονόμοις ὧν εἶχεν ἀνάτων κατεστῆν, εἰ μὴ καίτοις τις οὐκείης ἐμήνησεν, ὡς γὰρ μακρον εἶην ἐπ' αὐτῆν ἐποιήμενος, ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ μεγάλῃ ὁμῶς οὐδὲ τότε ἤπύθησα τῶν ἀνεγκάτων.

ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ καὶ ταῖς δίκαις ἐξείαζομαι προδοῦς τὰ πολλὰ . . . καὶ ἡτιῶμαι μὲν τὰ πλεῖστα, οἱ γοίνικες δὲ ἐπὶ τῆς θύρας γλωροὶ καὶ ἐστειγαντοῦνοι, τοῖσιος γὰρ ἐπὶ τοῖς δεσινεχῆς χροῶμαι τοῖς δελείσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ . . . δεῖκνεσθαι τῷ δικιτέλῳ τοῖσιος ἐκεῖνον τὸν ἀκροῖσιον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, οὐ μὲν ἔστι μοι δοκεῖ.

Clamant tempora verborum, clamat totus huius loci sensus transponendum esse sicuti numeris adscriptis significavi. Aberravit librarius ab ἔπειτα δὲ ad ἐπεὶ δὲ, deinde quod omiserat simpliciter postposuit.

¹⁾ Confer quod supra I Nr. 14 et 15 dictum est de capitibus 1—14, et II Nr. 12 de capitibus 15—23.

δέ καὶ ἀλοδῆμιῆσαι λοιπὸν μὲν πρῶτον ἐκεῖνο λαθεῖν ἔγωγε γελοῖότατον, συγκαθί-
 ξισθαι γὰρ ἀντιῶ λαραδιδύσθαι φιλοσόφῳ ὄντι χίναιδόν τινα . . .

Luce clarius est transpositionem illam factam esse ob hanc similitudinem, quae inter-
 cedit inter cap. 32 et 33. Ipsum autem Lucianum ob eiusmodi causas dilucidam suam atque
 perfectam dispositionem non conturbasse cui non persuasum est, ei persuadeat ipse disertis
 verbis, quibus alio huius libri loco a perturbatione perturbatione abhorret, in
 cap. 6: λέξομεν δὲ ἀνὰ ἐν τῷ προσίχοντι χαιρῶ, ἐπειδὴν καὶ εἰς ἄλλας . . . διεξίωμεν.

Ceterum vix credo quemquam esse, qui de hac coniectura dubitare possit, nisi vero
 quis opinatur Lucianum ipsum confusionem illam sensisse quidem, sed praemissis verbis:
 οὐκ ὄκρῳ δέ σοι καὶ διηγέσασθαι (cap. 33 init.) excusasse.

Index.

Abdical.	15	pag. 19	Philopseud.	2	pag. 20
Alexander	1	15		7	17
Amores	16	11		9	6
	36	25		9	7
Anachars.	6	8		13	7
	14	14		36	19
	21	9	Prometh.	13	14
	30	14		20	16
Apolog.	8	14	Fugit.	10	16
Charon	11	9		10	21
	16	9		19	11
	16	18	Galhus	28	16
Demonax	38	14		29	20
	38	19	Hermot.	22	23
Dialogi Mort.	X, 7	15		59	22
	XI, 3	15		61	12
	XII, 3	19		66	13
	XV, 3	17	Rhetor. Praecept.	3	11
Hermot.	74	13		11	18
Histor. Conser.	10	16		14	12
	51	23		15	21
Jud. Vocal.	1	21		24	27
Luctu, De	18	8	Saltatio	36	10
Mercede Cond.	13	15		18	16
	33 et 34	28	Timon	10	20
	41	17	Toxaris	10	20
Muscae Laud.	3	7	Ver. Histor.	1, 7	17
	8	7				

PA
4236
S63

Spath, O.
Analecta critica ad
Lucianum

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

